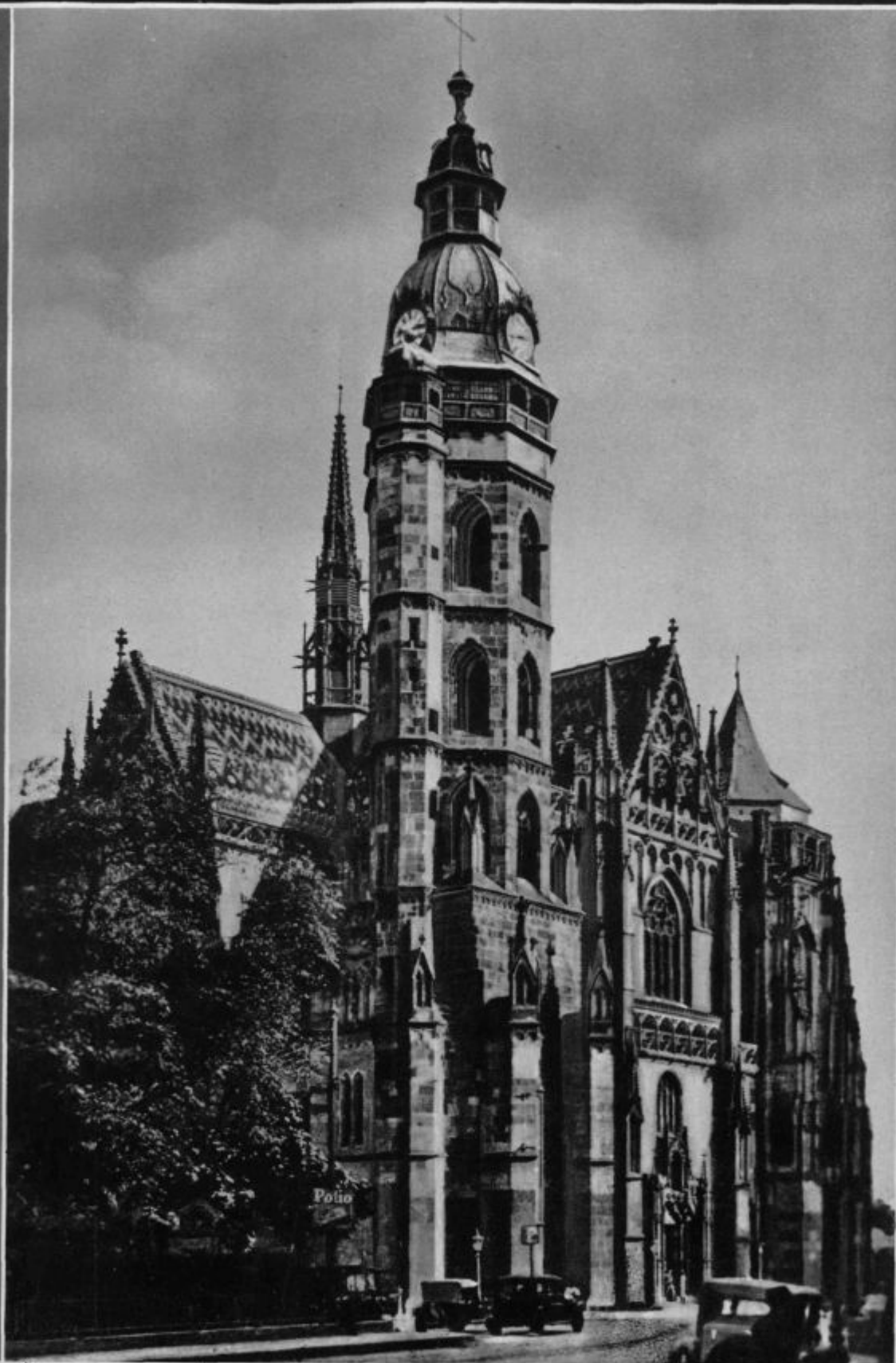

Bogoljub

Januar 1939

Lepa priložnost

za apostolsko delo, ki je obenem združeno z denarno nagrado, se nudi prihodnje dni!

Pridobitnost je lastnost, ki toliko bolj osvaja, kolikor bolj se ljudje odmikajo skrbi za najpotrebnejše: za rešitev duše. Pa je človek že tako prikrojen in deloma tudi po okoliščinah siljen, da se ne more izogniti brigi za časnost, za telesne dobrine. Naravno je, da si išče potov, kako bi si na lažji način izboljšal položaj. Srečo išče celo v žrebanju, pri tomboli, pri razpisih vsakovrstnih nagrad i. dr. Kdo bi zameril? Sebičnost hodi pred nesebičnostjo, skrb zase — zmaguje požrtvovalnost za druge. Ne sme pa biti potlačena v kot ljubezen do bližnjega, ki je po božji volji postavljena na isto višino kot ljubezen do samega sebe.

Da smo dostikrat preveč sebični, za to ni treba iskati dokazov pri drugih. Imamo jih v lastni hiši.

Lani je bil »Bogoljub« razpisal prelepe nagrade, ki bi bile upravo in lastništvo lista obremenile za 10.000 din, če bi se bili izpolnili pogoji. Toda ponudba ni vlekla. Zakaj ne? Sodimo, da zato ne, ker premije niso bile namenjene osebnim koristim, ampak skupnosti: Marijinim družbam za notranje namene. Ali se motimo? Menda ne, saj se je za nagrado oglasila ena sama družba (ki jo je tudi dobila), saj število naročnikov lani ni nič napredovalo.

Računati moramo torej tudi tu s splošno človeško slabostjo. Zato trdno pričakujemo, da bo več požrtvovalnosti in več vneme za širjenje »Bogoljuba«, ki mora imeti prvo mesto na bralni mizi vsake slovenske krščanske hiše in ne le v predalu posameznih članov naših Marijinih družb, ko razpisujemo podobno nagrado kakor lani, s tem razločkom, da bo mogel nagrade biti deležen vsakdo, ki se izkaže, da je nabral primerno število naročnikov — novih, ne starih — na »Bogoljuba«.

Lastništvo »Bogoljuba« razpisuje torej takele nagrade, ki jih morejo biti deležne skupine (ali tudi posamezne osebe), katere se bodo izkazale z najboljšim uspehom:

1	za 1000 din,
1	za 800 din,
2	po 500 din,
4	po 300 din,
10	po 200 din,
20	po 100 din,
20	po 50 din,

Pri določanju in odmeri nagrade se bo gledalo na to:

koliko prebivalcev ima dotična župnija, koliko je bilo tam doslej naročnikov na »Bogoljuba«,

kakšne so ondi socialne razmere; predvsem pa seveda

koliko bo nabranih novih naročnikov.

V vsaki župniji je brez dvoma največ živahnih nabiralk in agitatorjev za liste med člani in članicami Marijinih družb. Ti in morda tudi drugi vneti apostoli dobrega tiska si bodo posamezne kraje in vasi med seboj porazdelili, kjer bodo zastavili svojo besedo za razširjenje »Bogoljuba«. Končno število novih naročnikov naj bi upravi naznanil ali g. voditelj Marijine družbe ali nje prednik oziroma prednica. Nagrada, katero bo lastništvo »Bogoljuba« po pravičnem ključu prisodilo, bo poslana prijavniku, da jo razdeli med soudeležence pri nabiranju, in sicer po številu pridobljenih novih naročnikov.

Upanje na nagrado naj bo pobuda za bolj živahno apostolsko delo v službi dobrega tiska.

**Uprava »Bogoljuba«
v Ljubljani.**

Cena „Bogoljuba“:

V Jugoslaviji stane na leto
za posamezne naročnike 20 din,
za naročnike pri poverjenikih 18 din.

Za inozemstvo:

v Nemčiji 2 Rm.,

v Italiji 10 Lir,

v Češkoslovaški 15 Kč,

v Franciji 12 Fr.,

v Ameriki 0.50 Dol.

»BOGOLJUB« ima lično opremo, umetniške slike v bakrotisku, ki dajejo jedrnat, sodobni vsebini, oblikujoči krščansko dejavnost slovenskega ljudstva, prelep okvir. Z ozirom na to lahko rečemo, da ne stopamo čez mejo skromnosti, če trdimo, da je »Bogoljub« — v razmerju z drugimi — najcenejši slovenski nabožni družinski list. Tujci ga občudujejo.

Razglašenje Gospodovo

»Razglašenje Gospodovo« navadno nazivamo praznik Sv. treh kraljev in je eden najstarejših krščanskih slavnostnih dni. V grškem in latinskem jeziku se imenuje »Epifanija« (razkritje, razodetje), Slovani ga pa imenujejo »bogojavljjenje«. Po volji vsevednega in dobrega nebeškega Očeta namreč ni bilo dovolj, da se je Sin božji učlovečil. Treba je bilo tudi javno razodeti in razglasiti, da je ubogi, nebojgli otrok, sin nezatne nazareške delavske družine, ki se je rodil v betlehemski votlini, pravi vsemogočni Bog, kateremu služijo celo zvezde in nebo. To javljenje skritega Boga se je pa ostvarilo zlasti trikrat: ob Jezusovem rojstvu, ko je na Vzhodu vzšla nova zvezda in privedla Modre z Jutrovega k novorojenemu Odrešeniku; nadalje pri krstu v Jordanu, ko se je nebo odprlo in se je začul glas nebeškega Očeta, ki je pričal, da je Jezus, katerega je Janez pravkar krstil, res njegov pravi edini Sin; in slednjič na ženitnini v Kani, kjer je Jezus sam razkril svojo božjo vsemogočnost in spremenil vodo v vino. Spomin tega trojnega bogojavljenja obhajamo na dan Razglašenja Gospodovega.

Bogojavljenje je za našo sv. vero nadvse važno, saj pričuje vsemu svetu, da je ustanovitelj sv. Cerkve in katoliške vere — vsemogočni in vsevedni Bog sam, ki ne more in noče varati. Nas pa, ki smo po božji milosti prejeli zaklad prave vere, ta neizmerna sreča dviga, nam daje poguma, nas navdušuje in napolnjuje s svetim ponosom, ko vemo, da naš Bog ni, kot so bogovi poganov, kamen in les, delo človeških rok, temveč »Vladar in Gospodar, ki ima v svoji roki kraljevsko moč in vlad«, kot pojemo ta dan pri vstopu svete maše.

Že prav zgodaj je to veselje in navdušenje nagnilo kristjane, da so 6. januarja praznovali »Epifanijo«; z njo so pa hkrati

združili tudi praznik Gospodovega rojstva. Šele konec 4. stoletja je bil ta slednji praznik splošno, kot že prej v Rimu, preložen na dan 25. decembra.

Kot sem že omenil, praznujemo 6. jan. trojni spomin, trojno bogojavljenje. To izpričujejo spevi in odpevi v sv. dnevnicah, ki jih ta dan v stolnih in samostanskih cerkvah opravljajo prav s posebno slovesnostjo. Preprostemu ljudstvu pa je bilo to preveč; zato so pričeli na Vzhodu kakor tudi na Zahodu proslavljati izrecno le enega izmed treh omenjenih dogodkov.

Vzhodni kristjani slavijo ta dan predvsem Kristusov krst v Jordanu, ko sta nebeški Oče in Sv. Duh tako slovesno izpričala Jezusovo božje sinovstvo in ko je Jezus sam s svojim lastnim telesom posvetil vodo reke Jordana in sploh vso vodo. V spomin na ta dogodek še dandanes blagoslavlajo na Vzhodu na prav slovesen način reke in potoke. Ta navada se je razširila tudi pri nas, le s to razliko, da tu blagoslavlajo vodo le v cerkvi.

V Rimu pa, in sploh na zapadu se 6. januarja spominjamo Sv. treh kraljev in dejstva, da se je učlovečeni Sin božji razodel tudi zaničevanim poganom in tako tudi nje pozval v svoje božje kraljestvo. Modri z Jutrovega so bili prvi pogani, ki so sprejeli sv. vero.

Sv. trije kralji so pa tudi bili prvi, ki so ponesli v poganse dežele veselo vest, da je sam Sin božji prišel na svet, da človeški rod uči, ga odreši ter da ga kot svetla zvezda sredi temne noči vodi in razsvetljuje. To veselo novico so Modri z Jutrovega razglasili, in od tod ima naš današnji praznik svoje ime: Razglašenje Gospodovo. Na to dejstvo nas še spominja navada, ki je v naših krajih splošno razširjena, da namreč te dni blagoslavlajo hiše, in da ob tej priliki napišejo na hišna vrata imena Sv. treh kraljev (19 G+M+B 39), kakor v dokaz, da so tudi tem prebi-

valcem razglasili vest o Kristusovem rojstvu.

Prav za časa Kristusovega rojstva so se nahajali Rimljani in sploh vsi pogani v veliki duhovni bedi. V bogove niso več verovali, modrijani so se pa med seboj prepirali, kaj da je resnica in kaj da je končni namen človeškega življenja. V popolni temi so torej tavali. Tedaj je vstala na Vzhodu nova luč, Jezus Kristus, ki je razpršil črno noč dvomov in nevednosti. Ni čuda torej, da stoji rimsko liturgično slavlje sv. maše dne 6. januarja povsem v znamenju Jakobove zvezde, o kateri je prorokoval Balaam. Ta zvezda je Kristus in vsi kralji in narodi sveta hitijo k njemu z darovi, željni postati člani mesijanskega kraljestva. Vsi ti hitijo iz temne noči zmot k jasni luči, ki jim kaže pot k Bogu, končnemu cilju vsakega posameznika ter celega človeškega rodu.

Živo in jasno gledamo ta sprevod, ko bere duhovnik list pred evangeliem. Tudi mi se pridružimo in hočemo potovati v luči nove zvezde. Med evangeliem se naenkrat znajdemo obenem s Sv. tremi kralji

pred Jezusom in Marijo, njegovo materjo. Polni spoštovanja, veselja in sreče se vsi skupaj zgrudimo na kolena ter molimo učlovečeno Besedo božjo. Tudi duhovnik poklekne. To ni več le spomin, le spominsko slavlje, temveč resnica! Bog sam se je med nami pojavil; razkril je svoje božanstvo in mi mu poklonimo svoje darove: zlato, kadilo in miro, svoja dela usmiljenja, svoje molitve in svoja zatajevanja. Še več, v sveti maši darujemo Bogu Gospoda našega Kristusa samega. Velika skrivnost je to! Naenkrat izginejo vse zemeljske meje časa in kraja, kajti Bog je med nami in v nas!

V sklepni molitvi prosimo še enkrat, naj se bogojavljenje v nas uresniči, naj ostane naš trajni delež, tako da ne bo praznovanje le spominsko slavlje, temveč skrivnostna resničnost. Luč Jakobove zvezde naj nas ne le na zunaj, površno razsvetljuje, temveč naj nas tudi potom svoje nesmrtnne luči, Kristusa, povsem odreši. (Predglasje).

P. Mihael Mlekuž, O. S. B.

Prva solza

(Legenda.)

*Ko Jezus je v jaslicah ležal,
iz sladkih se vzbudil je sanj,
ker brila brezsrčna je zima
in ostro je dihala vanj.*

*Tedaj je solzica mu prva
pritekla na nežni obraz;
ujel jo je angel najlepši,
s seboj jo ponesel je v mraz.*

*In dvignil se ž njo je v višave,
odnesel Očetu jo v raj,
tam v Sinovi kroni kraljevi
kot biser leskeče se zdaj.*

*In kdor je zveličan, jo gleda,
veselje mu čisto budi;
zato je v nebesih le radost,
a solze nobene več ni.*

Franjo Neubauer.

Proč s strupom

Oktobra 1925. so pripovedovali časopisi, da je umrl najmočnejši človek na svetu, po imenu Sigmund Breitbart, ki so mu rekli 'kralj železa'. Mož se je pojavil po vojski. Svojo nečloveško moč je razkazoval navadno le v velikih mestih. Lomil je železne drogeve kakor slamnate bilke, trgal verige z zobmi, zabijal žeblice v les z golo pestjo, nosil na svojih plečih avto, v katerem je sedelo pet oseb. Na Dunaju so ga videli, kako je z

zobmi vlekel tovorni avto, ki je bilo na njem polno ljudi.

Toda pred trinajstimi leti je ta Samson umrl, ko mu je bilo šele 42 let. Zakaj? Zato ker se mu je kri zastрупila.

Nekoč se je namreč v gledališču, kjer se je razkazoval, vbodel v koleno ob rjast žebliček. Najprej se za to še zmenil ni; ko pa je koleno oteklo, so drugi poklicali zdravnika. Ta je takoj videl, da je položaj resen. Kmalu

so stali ob njegovi postelji najboljši berlinski zdravniki. Zmajevali so z glavo in dejali:

»Noga mora proč! Le tako ga rešimo.«

Res so mu jo odrezali, a zastonj! Ubog, neznamen žebliček ni miroval, dokler ni podrl tega orjaka in ga poslal na oni svet.

Zdaj gotovo ugibate: »Kaj neki pomeni ta zgodba? Zakaj ste jo povedali?«

Mislím, da je prav, če pobereмо tisti rjasti žebliček in si ga zapičimo v spomin, pa nam bo lahko tole pripovedoval:

Marsikateri kristjan ima sebe za tako trdnega v veri, da je prepričan: Nobena reč me ne more omajati in mi vero vzeti. Lahko grem v katerokoli brezverno družbo, lahko berem verskomrzli ali celo protiverski časopis, in še tako opolzka knjiga me ne umaže. Sploh mi zlepa nobena reč ne škoduje!

Podobno je mislil tudi velikan Sigmund Breitbart, ko je lomil železne drogove in se norca delal iz njih. Če bi mu bil takrat vseveden modrijan pokazal droben žebliček in mu rekel: Tale te bo ukrotil, ta bo tvoja smrt, bi se mu bil jekleni borec gotovo začuden nasmehnil, češ, ta je prazna.

Prav tako brezskrbno delajo kristjani, ki berejo nenravne romane in protiverske ali versko brezbrizne časopise. Nekega dne se skoraj neopazno kakor žebliček zabode v spomin, v dušo čudna, kriva misel, ki so jo brali v knjigi ali časopisu. V začetku se tega komaj zavedajo. Ali kakor pravijo današnji dušeslovci: Bežna misel se je vtisnila samo v podzavest. Zdelo bi se, da bo zmotna, strupena misel kar tu ostala in se vedno skrivala v podzavesti. Toda bridko res je, kar pravi neki modrijan: Nobena misel ne umrje. In vsaka se prej ali slej hoče pognati kvišku v zavest. Na videz skromna mislica zbira okrog sebe sestrice, druge sorodne misli se kupičijo okrog nje, da jih je kmalu kakor roj čebel. To se pravi z drugimi besedami:

V tebi je nastalo, se zgostilo in utrdilo drugačno, nasprotno prepričanje, ki tvojo dušo lahko pahne v pogubo.

Zdaj bi bilo treba dati nogo odrezati po Jezusovem receptu: »Ako te pa tvoja roka ali tvoja noga pohujšuje, jo odsekaj in vrzi od sebe! Boljše je zate, da prideš z eno roko ali kruljav v življenje, kakor da bi imel dve roki ali dve nogi, pa bi prišel v večni ogenj. (Mt 18, 8.)

Morda pa je že prepozno? Zdaj če skličes vse berlinske zdravnike, pa ne bodo pomagali. Rekli bodo nekaj takega kakor Šekspir o bolni gospe Makbethovi: »Je-li mogoče, s pozabivnim protistrupom srce izčistiti snovi nevarne, ki jo teži?«

Kaj sledi iz tega? To, da ne ti, ne tvoji otroci ne smete nikoli brati ne spotakljivih

knjig, ne veri in cerkvi sovražnih ali neprijaznih časopisov. In če imaš pod svojo streho tako navlako, jo še danes vrzi na ogenj, na časopis pa brez obotavljanja zapiši: »Ne sprejemem« in ga pošlji, odkoder je prišel.

* * *

Pred sedmimi leti sem se na poti iz Črne gore ustavil v nekem mestu ob morju. Ko sem odmaševal, sem hotel pogledati, kaj je zanimivega. A prav tiste dni se mi je bila ponovila stara želodčna rana z neznosnimi bolečinami. Sedel sem na klopcu ob morju in mislil, kaj bi bilo storiti.

Končno sem stopil v lekarno in dejal: »Gospod lekarnar, prosim, dajte mi prašek morfina, ker so me napadle strašne bolečine.«

»Ne,« je dejal, »brez zdravniškega recepta vam ga ne morem dati.«

»Zakaj ne?«

»Zato, ker je strup, in za strupe imamo strogo prepoved.«

»To mi je znano,« sem odvrnil. »Toda v mojem primeru eno samo dozo za tako krčevite bolečine, tega vam postava gotovo ne prepoveduje, posebno še, ker sta mi sestava in učinek tega zdravila dobro znana.

A lekarnar je bil neizprosni: »Ne smem, ker je strup, predpis mi prepoveduje.«

Tedaj mi je vsa kri z bolečega mesta udarila v obraz, za trenutek mi je odleglo in sram me je bilo, zakaj sem hotel odsloviti bolečino, ki mi je v grenki lupini vselej prinesla sladko jedro duhovne moči.

Poslovil sem se in šel dalje po mestu. Obstal sem pred izložbenim oknom večje knjigarne. Bral sem naslove knjig: hrvatske, italijanske, nemške, francoske. Poleg dobrih in poštenih je bilo polno slabih, nepoštenih, sumljivih, umazanih; pri nekaterih je že pisateljevo ime jamčilo za to. Vrata pa so se kar naprej odpirala in zapirala, prihajali in odhajali so starejši, zlasti pa mlajši ljudje, pa tudi otroci.

Prišla mi je misel: Bog ve, ali je knjigar nar tudi tako natančen in strog kakor lekarnar? V zalogi ima poleg zdravih tudi strupene knjige. Če zdaj pride noter mlad človek in reče: »Gospod knjigarnar, prosim to in to knjigo,« ali je toliko pošten, da se ustavi in reče: »Ne, gospod, gospodična, ne morem, ne smem, ta knjiga ima v sebi strup. Mi je strogo prepovedano, da bi vam jo prodal.«

Ko ste bili v lekarni, ste na nekaterih lončkih videli naslikano mrtvaško glavo. Prav tako če ste kupili stekleničico strupa, je lekarnar nalepil podobo mrtvaške glave, kakor bi hotel reči: Če to zaužiješ, boš mrtvaška glava.

A glejte čudo! Prav tak strup kakor mišica in veliko večji kakor morfin so veri in

krščanski kreposti sovražne knjige in časopisi. Veliko večji, pravim, zakaj lekarniški strupi moré telo, knjižni pa dušo. A Jezus neskončno resno govori: »Kaj bo človek dal v zameno za svojo dušo?«

Kako je svet nespameten! Lekarnarji opozarjajo na strup z mrtvaško glavo; na opolzku, strupenem romanu, spredaj pred pohujšljivim listkom v slabem časopisu pa še nikoli niste videli naslikane mrtvaške glave!

Zakaj? Tudi zato ne, ker knjigotržci in brezvestni pisatelji dobro vedo, da jim prav take strupene knjige prinašajo največje dobičke. Seveda, so to Judeževi srebrniki, cena krvi, ara za duše!

S tem nisem hotel reči, da se mora prav vsa krivda pripisati možem peresa. Velikokrat občinstvo samo hoče kar narekovati, kaj in kako se naj piše. Saj je pred kratkim pisatelj gledaliških iger odgovoril na vprašanje, ali je lahko in prijetno pisati za oder: »Če mora kos kar naprej poslušati žabje regljanje, se kmalu začne motiti in slednjič tudi sam žvižga po žabje.«

A pohujšanje je kljub temu pohujšanje!

Pa tudi državne oblasti vse premalo storijo, ko bi bilo treba zatirati knjižni strup. Pred nekaj leti so časopisi vsega sveta več ko teden dni pisali, kako se je v Hamburgu razpočilo nekaj sodov, v katerih so hranili

voini strup fosgen, in kako se je smrtonosni strup razlezel po bližnjih ulicah. Groza in strah! so kričali, da so nam šli kar lasje pokonci, a vendar ni bilo hujše nesreče.

Takrat sem si mislil — morda malo nazadnjaško: Če brezvesten pisatelj izda umazano knjigo, bi morali časopisi prav tako cel teden in še dlje kar naprej opozarjati: Ljudje, pazite, strup, fosgen se širi po naših ulicah in sili v vaše hiše!

A to bi se slišalo preveč srednjeveško, dejal bi skoro: bedasto!

Seveda pravi sv. Pavel, da moramo biti kristjani zaradi Kristusa, če treba, nespametni.

Pa sedaj o božiču menda ni taka nespamet, če pravimo: Ker je bil Jezus tako dober, da je prišel iskat in zdraviti mojo izgubljeno, bolno dušo, je res nočem več izgubiti in ne zastrupiti. Zato, naj me imajo še za takega nazadnjaka, se bom pri Herodu učil te prilike: Ta krvoločni vladeželjni mož, zaradi enega betlehemskega dečka, ki bi mu utegnil izpodmakniti prestol, pomori ves moški naraščaj v Betlehemu. Zakaj naj bi se jaz sramoval, pregledati svojo knjižnico, jo prečistiti in izločiti vse, kar je strupeno in dušam nevarno?

Zato ker si Jezusa res ne dam več ugrabiti...
Jos. Šimenc.

Nebesa v biserih žare...

*Nebesa v biserih žaré,
na zemlji angeli pojo,
pastirji k jaslicam hité,
nebeško Dete molijo.
Hitimo v Betlehem še mi,
otroci tug, gorjá,
tolažbo Dete tam deli
in bisere neba.*

*Najlepši cvet žari nocoj
ti, mesto Betlehèm;
nebeško Dete gost je tvoj,
prišel je v tvoj objèm.
Ubožno, revno Dete nam
se v jaslicah smehlja,
in večno cvetje trosi tam
iz svojega srca.*

*O blagoslova polni hlev,
presrečne jaslice,
ki vas Zveličar je sprejel
za svoje bivanje.
O tabernakelj, moje vse,
moj biser in zaklad,
ti hraniš meni jaslice
in milosti pomlad!*

Gregor Mali.

Neki zakonec je odgovoril, ko je bil vprašan, če je srečen v zakonu, takole: Zakon z mojo ljubo ženo je kakor urejena država: Jaz sem minister za zunanje zadeve, moja žena je minister za notranje stvari, otroci so pa poslušni državljani. Tako smo vsi srečni in zadovoljni.

Srečni zakoni, ki v njih vlada soglasnost, mir, ljubezen in potrpežljivost, so mogoči samo na podlagi žive vere.

Sreča — če moremo tu o sreči govoriti — se navadno začneja s kakšno nesrečo.

„Ako hočeš v življenje priti . . .“

Če je čimdalje več nesrečnežev, ki se jim potaplja ladja vere, če se množi število takih, ki so razprti in razdvojeni s Cerkvijo, nikar ne mislimo, da so zalezli v to žalostno stanje vsled znanosti ali učenosti, ali vsled iskanja resnice . . . Kako so govorili ljudje, ki so zavrgli božjega Učenika? . . . »Ne maramo, da bi ta vladal nad nami!« In zakaj? Zato, ker je Jezus zatrjeval: »Moje kraljestvo ni od tega sveta.« Tudi danes ne manjka v svet zakopanih oseb, ki sicer ne govore tako kakor Judje, pač pa enako ravnaajo. Beseda o križu, o pokori jim preseda; zato pa zanemarijajo verske dolžnosti, ali jih še celo popolnoma opuščajo.

Da je danes mnogo plitvih glav, ki tavajo v blatu pregreh, zraven pa segajo po takem berilu, ki se prilega njihovemu zablodnemu življenju, — to je pač žalostno dejstvo. Take je menda imel v mislih sv. apostol Pavel, ko je pisal (I. Tim 4, 1): »V poslednjih časih bodo nekateri od vere odstopili, ker bodo poslušali zapeljive duhove in nauke hudičeve, kateri bodo v hinavščini lažnivo govorili in imeli vžgano znamenje na svoji vesti.«

Izkušnja potrjuje, kar je zapisal Brugère: »Rad bi videl pravičnega, treznega, čistega človeka, ki tají Boga in neumrjočnost duše; ta bi bil nepristranski. Toda takega ni.«

Vera in pravnost se podpirata, sta si v sorodstvu, pravtako kakor nevera in hudobija. S tem seveda ni rečeno, da je vsak veren človek že tudi pravstven, vsak nevernež pa nenraven; splošno pa lahko rečemo, da pravstvene zablode najprej povzročajo tudi verske dvome. Gotovo še ni nikdar noben čist in nedolžen človek izstopil iz katol. Cerkve. Kakor hitro pa začne odmirati pravna čednost, začne usihati tudi vera. Tak človek se boji večne resnice ter jame sovražiti one, ki jo oznanjajo. Človek, ki je globoko padel, pa nima poguma, da bi se obtožil, hoče trajne očitke vesti zadušiti v šumnem razveseljevanju; toda to se mu ne posreči. Vest se neprestano oglašá: »Če bo šlo tako naprej — bo tvoj delež peklena kazen.« V tem mu pa doni na uho vpitje brezvernih: »Uživaj; jej in pij in bodi dobre volje; saj ni večnosti.« — To je obliž, ki ga potrebuje. Satanovi pomočniki mu slikajo to, kar je nečisto — za čisto, kar je čisto pa za nečisto. Iz verskih dvomov in iz grešnega, umazanega življenja se tak nesrečnež prevrne v popolno nevero. Gorje mu, če se vest nič več ne oglasi!

Mi pa vemo za rešitev: »Ako hočeš v življenje priti, spolnuj zapovedi!« (Mt 19, 17.)

»Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem!« (Mt 22, 37.)

Nevarne čeri.

Med čeri, ki se ob njih marsikomu razbije ladja kreposti, da ga zgrabijo pogubonosni valovi strasti, štejemo tudi plesno zabavo.

O plesu je »Bogoljub« v prejšnjih letnikih že večkrat pisal in ga po pravici uvrščal med bližnje priložnosti za razne grehe. Odkar se širijo še tako imenovani »moderni« plesi, pa je svarilna beseda še bolj potrebna. Poslušajmo torej, kako sodijo od Boga postavljeni dušni voditelji to zabavo:

† Nadškof dr. A. B. Jeglič je pisal takrat, ko si »moderni« plesi še niso prisvajali domovinstva pri nas, o plesu takole: »Posebno bogat vir nečistosti so plesi . . . Mesenost se vnema . . . in raste, ako traja ples pozno v noč, ako je mladenka bolj gizdavo napravljena ali manj sramežljivo oblečena, ako je kri razgreta od vina in omotena od godbe . . . Plesalci pozabijo na Boga, na vest, na poštenje . . .«

Francoski škofje so l. 1919 katoličanom kar strogo prepovedali celo vrsto »modernih« plesov, kakor: tango, shimmy, fox-trott, Onestep . . .

Avstrijski škofje so zadnje čase dvakrat prepovedovali take plesse. Prepoved iz leta 1922 se glasi: »S papežem Benediktom XV. in Pijem XI. obojamo tudi avstrijski škofje najodločneje vse moderne in mednarodne plesse, ki so prodrli že tudi v krščanske družine in v najbolj družabne kroge. Izjavljamo, da so ti plesi kar v nasprotju z pravstvenimi zapovedmi, da so močno grešni in močno pohujšljivi. Krščanske matere po svoji vesti ne morejo dovoliti, da bi se njih hčere udeleževale takih plesov; spovedniki bi bili prisiljeni, če bi se kaj takega dogajalo, da odrečejo sveto odvezo.«

Jasno so se o tem vprašanju izrekli tudi škofje v Nemčiji: »Moderni plesi, ki ogrožajo pravnost in sramežljivost, se ne smejo več v nobenih okoliščinah, tudi ne v navidez opiljeni obliki, trpeti. Ta naredba ne veli, da bi se morali vsi moderni plesi odkloniti, marveč le moderni plesi, v kolikor ogrožajo pravnost in sramežljivost. Tudi razni starejši plesi utegnejo biti nevarni in jih je treba zavreči.«

P. Acken S. J. piše: Vse čase so bili plesi v navadi, pa bó najbrž tudi v bodoče tako. Toda eno je, kar pričakujemo od vsakega katoličana, da naredbe in navodila svojih škofov glede modernih plesov ne le točno,

marveč z veseljem upošteva. Vestni starši ne bodo dovoljevali, da bi njih otroci hodili na ples, ki so naravnost nenravni. Skrbeli bodo tudi zato, da bodo njih otroci proti nevarnostim notranje utrjeni in pri plesu iskali le dovoljeno veselje. Končno nikdar ne bodo dopustili, da bi bili njih sinovi in hčere brez nadzorstva pri plesu ali na poti proti domu.»

Navedemo za sklep še sodbo skladatelja Mascagnija: »Sodim, da je ‚jazz‘ bolj nevaren in da bolj nenravno vpliva kot kokain ali kako drugo omamljivo sredstvo. ‚Jazz‘ je kuga. Z umetnostjo nima kaj skupnega. Imam celo zbirko zamorskih napevov, pa trdim, da nimajo nič skupnosti z modernim ‚jazz-om‘.«

Proč torej z vsem, kar kvari in uničuje našo mladino in naš rod! Bodimo katoličani in ne — pogani!

Iz ust bivšega plesalca.

Od našega sotrudnika smo prejeli naslednje navedbe, ki so po svoje značilne za prejšnjo plesno zabavo:

»Samo senca resnice je to, kar sem slišal o plesu in kar sem bral o njem,« pripoveduje nekdanji strastni plesalec, ki pa se je še pravočasno vrnil na pravo pot. »Oh, vse je le senca one resnice, ki sem jo sam doživel, slišal, videl, okusil, izkusil — — —. Mnogo sem sam plesal — — — plesal leta in leta... Povsod sem bil zraven... Videl sem mnogo — — — Bil sem večkrat priča, očividec — — — večkrat krivec — — — sokrivec — — —. Oh, da bi se potopile one noči, ki sem jih preplesal, v globočino morja! Oh, da bi bile za vedno pozabljene — — —! Kako bo na sodni dan, ko bo razsvetljena, razgaljena tema teh noči, v katerih so se vršili plesi — — —! Strah in groza bosta obšla marsikaterega plesalca, ko bo videl na sodni dan (pa ne sam, ampak ves svet) velikansko število grdih misli — — — nespodobnih besed — — — nečistih želj — — — nespodobnih pogledov — — — Judeževih poljubov in objemov in — še vse, kar se je zgodilo na plesu v eni sami noči — — —. In vendar se takrat nad tem ni nihče spotikal, nihče ni obsojal! — — —! V svoji zaslepljenosti so mislili, da je vse to morda celo spodobno, dovoljeno, pošteno — — —, pa — — —.«

Poznavalci svetá govore:

Neki odličen gospod je izrekel to-le: »Poročen sem že deset let. V tem času sem dobil mnogo, mnogo povabil na zabavne večere, veselice in posebej še na ples, a nikdar nisem povabila sprejel. Zakaj ne? Imam krščansko, dobro pošteno in pobožno ženo, pa se bojim, da bi izgubila vse te lepe

lastnosti in čednosti, ako bi hodila na ples. Sam pa tudi ne grem, ker ljubim svojo ženo in nočem zahajati v nevarnosti, (v katerih jih je že toliko žalostno utonilo), ki bi bile pogubonosne tudi zame.«

Arški župnik, sv. Janez Vianey, je nekoč dejal: »Glejte, ljudje, ki gredo na ples, puščajo svoje angele varuhe zunaj pred vrati. Na mesto angela varuha pristopi k njim na plesišče hudobni duh. Tako je na vsakem plesišču toliko hudobnih duhov, kolikor je ljudi, ki plešejo ali plesu prisostvujejo.«

»Ni plesa, pri katerem bi se Bog ne žalil s smrtnimi greh. Sramežljivost in čistost sta v veliki nevarnosti.« (Segneri.)

Vsi pametni in pošteni tako sodijo: »Ples je priložnost za nenavnost, preteča nevarnost za čistost, poguba nedolžnosti, poguba zakonske zvestobe, — — — itd.«

Vsi, ki po plesnih lokalih in dvoranah ali pa po drugih zabaviščih upravljajo denar in mir vesti, naj bi pomislili na stisko in bedo, ki tlači danes še toliko ljudi.

O, koliko lačnih bi se lahko nasitilo, koliko raztrganih bi se toplo obleklo, koliko revežev bi dobilo potrebno streho, koliko solz bi se otrlo, ako bi se daroval v dobre namene ves oni denar, ki se potrosi na plesih in zabavah?!

Kako torej?

Naj dostavimo še sodbo odličnega vzgojitelja, belgijskega kanonika Cardolle, ki je na vprašanje mnogih mladih žosistov¹ »Ali smem na ples?« odgovoril najprej voditeljem žosistov tako-le:

»Celo tisti ples, o katerem pravijo, da je pošten, pomeni neko nevarnost. Kaj še le drugi. Mogoče je, da za enega ali drugega ni škodljivo, da se tu in tam udeleži plesa; nobenega dvoma pa ni, da je ples redno škodljiv za večino. Zato naj se voditelji žosistov popolnoma vzdržijo plesa, četudi bi zanje ne pomenil nevarnosti. Napravijo naj to žrtev, da bi po njihovem zgledu tudi množica pustila take zabave, posebno pa, da ne bi slab zgled voditeljev potegnil za seboj še drugih. Na ta način lepo izpolnjujejo svojo nalogo kot apostoli, ki osvajajo. Naj si poiščejo drugod zdrave in varne zabave in v tako vodijo tudi svoje tovariše.«

Članstvu je pa odgovoril isti g. kanonik:

»Na vprašanje, ali je dovoljeno iti na ples in ali je to greh, odgovarjamo:

Odvisno je od mnogih okoliščin in prav posebno še od vsakega prizadetega. Ako ples

¹ »Žosisti« so mladi katoliški delavci.

za koga pomeni bližnjo priložnost za smrtni greh (četudi samo v mislih), to je, če ve, da vedno, kadar gre na ples, smrtno greši, za njega je smrtni greh, ako gre na katerikoli ples. Za drugega je nevarnost mogoče manjša ali še vedno velika. Spozna jo po tem, če je na plesih večkrat smrtno grešil. Ako tak gre plesat, napravi večji ali manjši odpustljivi greh, kakor je pač nevarnost. Za tretjega ples ne pomeni morda nobene posebne moralne (npravstvene) nevarnosti. Tak gre na ples lahko, če ima primeren pameten razlog. Za

mnoge ne bo nobene nevarnosti, če gredo tu in tam na ples, vendar pa je vedno nevarnost v tem, da iščejo zadoščenja v te vrste zabavah, in še posebno zato, ker se kmalu brez posebnega napora ne bodo mogli več premagovati, ampak bodo hodili vedno bolj pogosto plesat. V tem primeru pa tudi neoporečni ples lahko postane nevaren.

Ker je vsakdo zase odgovoren, naj odkrito vpraša svojega spovednika, če sme ali ne sme na določen ples.« (»Naša zvezda« 1938/39, str. 8.) A. Č.

Maska zoper strupene pline

Po snegu diši. Pa ne samo, da že zdaj diši — morda, ko to berete, tudi že okušate vse prijaznosti sneguca in vse njegove neprijetnosti.

Pa se ob tem belem snegu spomnim lepega zimskega dneva, ko sem se pred leti v štajerski deželi vračal iz podeželske župnije v Nemški Gradec, kjer so se tedaj belili moji šotori. Krasno zimsko dopoldne! To višnjevo, popolnoma čisto in brezoblačno nebo! To zlato, veselo sonce! In ta poživljajoči, zdravi podeželski zimski zrak! V daljavi, gori proti severovzhodu, pa Nemški Gradec. Ali danes mesta ni bilo več videti: ves je bil skrit v velikansko gmoto prej črne kot sive megle, vez zavil v mrak in dim. Nehoté sem pri tem pomislil: »Ali more biti tole zdravo za sto in še več tisočev Gradčanov, ki morajo vdihavati tole vlažno meglo in ta črni dim?«

In danes mislim — če se ne motim, sem mislil že takrat — kako je táko, v mrak, v bolno meglo in črni dim zavito mesto živa podoba strupenega duhovnega ozračja, ki je zgoščeno po naših, posebno večjih mestih! Če mislim na številne tovarne, delavnice, prenekatere knjigarne in tiskarne, izložbena okna, uredništva nekaterih naših listov, na toliko umazanih povesti brezvestnih pisarjev in mazačev, na prenekatere filme, na razna protiverska društva, na marsikake zabave in veselice, na razne gostilne, od zakotnih pa gori do finih hotelov, na toliko gnilega in nagnitega občinstva, ki ga je dobiti med vsemi plastmi: od najnižjih do najvišjih, od zanikrne pocestne barabe pa prav gori do sitih, bogatih in inteligentnih krogov — moram reči: v mrak, meglo, dim in še v strupene pline so zavita naša mesta!

Vam vsem, ki morate bivati v takih mestih in ki vam dan na dan lega na dušo to strašno ozračje in vam sili vanjo skozi ušesa in oči — vam veljajo tele vrstice. Res, samo vrstice — kaj bi se namreč moglo še vse

napisati o varstvu pred tem okuženim ozračjem! Danes samo o enem učinkovitem sredstvu, o najboljši plinovi maski v varstvo tistega predragocenega življenja, ki ga moramo vsi na zemlji živeti kot otroci božji.

Kadar zakoni spričo neugodnih socialnih razmer ne branijo zadosti in uspešno, tedaj se organizirajo posamezni stanovi in poklici v tako imenovano samopomoč. Spričo strašnih duhovnih nevarnosti modernih Babilonov se mora organizirati taka samopomoč tudi pri nas. In v čem bodi ta samopomoč?

Ali vidite, kako so si komunisti zamislili »svoje« celice? Po trije (po navadi) stopijo skupaj, ki imajo to nalogo, da si vzajemno pomagajo pri širjenju komunističnih razkrajajočih načel. Včasih začne v kaki veliki tovarni samo ena taka celica svoje »apostolsko« delo: poslana je taka trojka od »vladarja tega sveta«, kakor imenuje Kristus hudega duha, in je vsa navdahnjena od tega nesvetega duha. Če velja stari pregovor, da ena sama garjava ovca okuži ves hlev, kaj stori včasih šele taka komunistična trojka! Najprej se obrne do tistih, ki že »dišijo« po gnilobi: ki kvantajo, valjajo po ustih bogokletne besede, sramote prečisto Devico Marijo z grdimi kletvinskimi izrazi, se delajo norca iz cerkve, duhovnikov in vere, ne hodijo v nobeno cerkev več, živé v ciganskih koruznih zakonih ali pa se sploh »vlačijo« — pa imajo prav hitro kar čedno število somišljenikov okoli sebe. Potem se lotijo mlačnih, omahljivih; nato pa pridejo na vrsto dobri, še neokuženi od brezverstva in nenravnosti; ali bodo mogli vzdržati ti neizkušeni, nepoučeni in neorganizirani?

Pa tudi, če ni kje takih komunističnih celic — en sam komunistični sodrug, ki pa vé dobro, kaj in kako je treba začeti, vam utegne okužiti vso tovarno ali delavnico.

. In četudi ne bi bilo nobenega takega komunističnega borca, kako porazno vplivajo ti številni zapeljivi zgledi. to grdo govorjenje, ta verska brezbriznost, to sovraštvo do vere in vsega božjega, sploh vsa gnila okolica na nepripravljena in neizkušena novega prišleca!

Kaj storiti? Ali naj bo naše mlado delavstvo prepuščeno tem strupenim vplivom brez varstva in obrambe?

Pa nam pove Sv. pismo, kakor da bi bilo prav nalašč za naše čase in razmere navdahnjeno od Sv. Duha, takole: »Bolje je, da sta dva skupaj, kakor da je en sam, ker imata dobiček od svoje družbe: ako pade eden, ga podpre drugi. Gorje samemu! Zakaj ako pade, nima nikogar, ki bi ga vzdignil... In če kdo podere osamljenca — se mu dva lahko upreta: težko je pretrgati vrvi v tri stremene.« Kaj je torej storiti spričo te božje besede?

Tole: 1. — Če prideš v takšno družčino, ne sklepaj prav nobenega prijateljstva z nikomer, ki še ne več, ali je dober ali ne, najmanj pa s kakim gnilim ali nagnitim tovarišem, pa če bi znal govoriti, kakor bi rožice sadil in bi se ti še tako ponujal ter obetal, da ti bo iz zvezd cekine koval. Sovražiti nikogar! — toda biti prijatelj s slabimi: ne, tega pa ne zahteva zapoved krščanske ljubezni. Ne boš ti njega pridobil, ampak on bo tebe zapeljal in spridil.

2. — Poišči si takoj dobrih tovarišev, vsaj enega, če le mogoče še tretjega — dekle pa še eno dobro pošteno tovarišico ali dve, pa ste že ena trojka. Bodi in hodi samo s temi!

3. — Toda ne sme vam biti zadosti, da se samo vi trije varujete vsakega škodljivega vpliva, ampak skušajte z vsemi močmi, z veliko preudarnostjo in pogostnim posvetovanjem pridobiti za pošteno krščansko življenje vedno več drugih. Vaš cilj vam mora biti: skoz in skoz krščansko življenje — proč od slabih organizacij in prijateljstev — privedi počasi vse do evharističnega življenja, h Kristusu v presv. Evharistiji, kajti On je Odrašenik, Odrašenik vsega sveta, pa tudi vsakega poedinca. Vse to pa preudarno, modro in stopnjema: človek, ki ga pridobite za dobro stvar danes, ne bo takoj jutri vnet in vsestransko dober kristjan; malo dobre volje ima že, od vašega vpliva bo napredoval v čimdalje boljše krščanstvo, dokler ne bo v njem popolnoma utrjen.

4. — Da bo pa vaša celica znala in mogla vršiti to apostolsko delo — da boste vedeli, pri katerem koncu je treba prijeti, da bo prav, se obrnite do bližnje »Katoliške akcije« — malo povpraševanja, pa jo boste našli, če še ne veste, kje ima svoj sedež — kjer boste dobili dragocenih navodil. Naravnala vas bo h kakemu dušnemu pastirju, h kateremu boste hodili zdaj pa zdaj, kar v nekako šolo za takodelovanje. Saj gre tu za krščansko življenje, za to pa je od Boga dani voditelj duhovnik. Pri tem delu nikakor ni zadosti le dobra volja — če je še tako velika —, marveč je treba predvsem veliko, veliko razumnosti, znanja v krščanskih resnicah ter pouka in navodil, že zato treba odgovarjati na razne ugovore, ki jih ima zapeljani človek polno malho od lastne izprijene narave, iz slabih knjig in iz vsega, kar vidi in sliši slabega.

Torej: ne samo obramba lastnih duhovnih in dušnih dobrin, ampak še veliko več: osvajati okolje, v katerem živite in delate ves dan — to je važno in neizogibno potrebno. Samo tedaj, če si boste sami ustvarili dobro okolje okoli sebe, boste zavarovani pred strupenimi plini zastrupljene družbe. Če je res, da ena sama garjava ovca lahko okuži vse druge, je pa tudi res, da ena sama taka celica — mi jim pravimo: jedra — lahko preobliči vsò tovarno. Ne počivajte, dokler ne pridobite vseh, ki so jim duše zavite v meglo, dim in mrak, vseh, ki so zastrupljeni z brezverstvom in nenravnostjo. Včasih bo trajalo to delo dolgo; delo bo težko, ali spomnite se božje besede: »Tisti, ki jih mnogo učé (jih navajajo k) pravičnosti, bodo sijali kakor zvezde v vekotrajni večnosti.« (Dan 12, 3.)

Izkušeni belgijski kanonik Kardájn, ki je tako, kakor smo tu opisali, rešil s svojo organizacijo že na tisoče in tisoče delavcev v Belgiji in po vsem katoliškem svetu — čez nekaj let jih menda popelje 50.000 k sv. očetu v Rim! — in ki je bil letos konec poletja pri nas v Ljubljani, pravi v neki svoji knjigi, da takega, ki se z vsem prepričanjem zavzema za tako apostolsko delovanje, ne okuži nobena, še tako okužena okolica več. Povezati se v taka jedra, potem pa osvajati in osvojiti okolje, v katerem vsak dan živimo in delamo — glej: to je po naših, v meglo in dim zavitih in z brezverstvom, zapeljevanjem in nenravnostjo zastrupljenih mestih — maska zoper strupene pline.

Dr. Ant. Zdešar, C. M.

Kar ti nič mar ni, o tem nikar ne govori, pa tudi radovedno po tem ne sprašuj.

Nismo zato tu, da sodimo, ampak da molimo in delamo.

Žena, ki hoče mir in srečo v zakonu, mora biti kakor spovednik: poslušati mora, pomagati, odvezati, molčati, pozabiti. (Isto velja seveda tudi za moža.)

Jaslice v župnijski cerkvi v Predosljih — s skupino Sv. treh Kraljev

Molitvena pomoč

Katoliške akcije v Sloveniji

Kaj je molitvena pomoč?

Molitvena pomoč je ena izmed organizacij Katoliške akcije v Sloveniji. V Katoliški akciji namreč razlikujemo: a) lastne organizacije, b) molitveno pomoč in c) pomožne sile.

Lastne organizacije so za posamezne poklice, n. pr. delavce, dijake, delavke itd. Pri nas se imenujejo zveze, n. pr. Zveza mladih katoliških delavcev. Pomožne sile so verske organizacije (n. pr. Marijine družbe) in katoliške organizacije (n. pr. Prosvetna zveza), ki pomagajo Katoliški akciji pri njenem apostol-

skem delu. Molitvena pomoč pa je organizacija Katoliške akcije, ne njena pomožna sila, pa ni lastna organizacija, ampak nekaj posebnega.

Namen Molitvene pomoči je predvsem ta, da pripravlja pot lastnim organizacijam, ki so jedro Katoliške akcije. Zato se imenuje v pravilih pripravljalna ustanova. Glavna njena naloga je **podpirati** Katoliško akcijo. Med to podporo pa spada zlasti **molitev**, po njej ima ta organizacija tudi svoje ime, in **propaganda** za Katoliško akcijo.

A. Wissiak

Slika Gospodovega rojstva v župnijski cerkvi v Tržiču na Gorenjskem

Molitev.

Živo se moramo zavediti, da je za Katoliško akcijo potrebno predvsem izprositi božjo pomoč. Nobeno delo za božje kraljestvo ne uspe brez božjega blagoslova, ker v nadnaravnem svetu ne zmoremo sami ničesar. Po obče veljavnem zakonu, ki velja v nadnaravnem svetu, pa sta božji blagoslov in božja milost navezana na molitev. Za Katoliško akcijo bo zato treba veliko moliti. Ker gre za kolektivno zadevo, ki se ne tiče le tebe ali mene, ampak vse katoliške skupnosti, zato je za Katoliško akcijo potrebna skupna molitev. Ta pa mora biti na neki način organizirana. Vršiti naj se javno, po določenih obrazcih, na določenem kraju, ob določeni uri; nekdo naj člane povabi, molitev vodi in tako dalje. Vse to je za skupno molitev potrebno, ker drugače se ne moremo nadejati, da bo na povabilo k taki molitvi kaj uspeha.

Propaganda.

Poleg molitve pa potrebuje Katoliška akcija tudi propagande. Beseda je sicer vzeta iz svetnega življenja, a dobro označuje to, česar potrebujemo. Katoliška akcija mora postati ljudem znana, da se bodo mogli začeti

za njo zanimati. Dokler ljudje ne vedo, kaj je prav za prav Katoliška akcija, ali dokler imajo o njej le nepopolne, ali še celo napačne predstave, dokler slišijo o njej samo sramotilne in posmehljive besede, toliko časa seveda ne moremo pričakovati, da se bodo z navdušenjem zavzeli za njo. Katoliško akcijo moramo napraviti ljudem znano, ljudi je treba za njo zainteresirati. To se pravi, da je treba delati za Katoliško akcijo propagando. O njej je treba neprestano govoriti, jo razlagati in pojasnjevati in za njo ljudi pridobivati. Za tako veliko idejo, kot je Katoliška akcija, je vse premalo, ako se le včasih o njej spregovori, le ob določenih prilikah. Ne, misel o Katoliški akciji nas mora vedno obdajati, biti mora v zraku, ki ga vdihavamo. V njej se moramo gibati. Vsak zaveden katoličan mora biti njen apostol. V Severni Afriki se mohamedanstvo silno širi, ker je vsak mohamedanski trgovec in potnik, ki zaide v te kraje, zaveden oznanjevalec mohamedanske vere. Prav tako moramo mi širiti Katoliško akcijo, ko smo se prepričali, da je nujno potrebna. V šolo lastnih organizacij Katoliške akcije spadajo v prvi vrsti mlajši katoličani in katoličanke, starejši pa naj vstopijo v »Molitveno pomoč« in s propagando pridobivajo javno mnenje za Katol. akcijo.

Blažena Frančiška Ksaverija Cabrini
(Slovesnost kanonizacije 13. novembra 1938.)

Pravila za »Molitveno pomoč« Katoliški akciji v Sloveniji.

Čl. 1.

Molitvena pomoč je pripravljalna ustanova Katoliške akcije v Sloveniji. Za njo veljajo ta pravila.

Čl. 2.

Ta ustanova se organizira v krajevne skupine po naravnih stanovih.

Čl. 3.

Stanovske krajevne skupine prenehajo, ko ustrezajoča lastna organizacija Katoliške akcije v Sloveniji začne sprejemati člane v večjem številu.

Razpust stanovskih skupin odredi narodni odbor Katoliške akcije v Sloveniji.

Čl. 4.

Cilj Molitvene pomoči je:

- izprositi z molitvami in žrtvami božjo pomoč za Katoliško akcijo, kakor jo želi Cerkev;
- spoznavati važnost Katoliške akcije;
- pridobivati javno mnenje za Katoliško akcijo.

Čl. 5.

Molitvena pomoč opravlja tole delo:

- prireja tedenske molitvene ure;
- širi spoznavanje važnosti Katoliške akcije med člani in nečlani;
- širi liste in tisk Katoliške akcije;
- člane navaja k vstopu v lastne organizacije Katoliške akcije in k temu, da tudi druge pridobivajo za lastne organizacije Katoliške akcije;
- širi spoštovanje do Cerkve, papeža in škofa;
- prireja skupna sv. obhajila;
- priporoča pogostna obhajila.

Čl. 6.

Ta ustanova ima samo krajevne skupine po naravnih stanovih.

Te skupine vodi župnik z odborom.

Skupne nastope stanovskih skupin v župniji vodi župnik z zastopniki teh skupin.

Vrhovno vodstvo nad skupinami Molitvene pomoči pripada narodnemu odboru Katoliške akcije v Sloveniji.

Čl. 7.

Člane v krajevno stanovsko skupino sprejema župnik s pristojnim odborom.

Pogoji za članstvo so:

- izpolnjevanje rednih verskih dolžnosti;
- volja delati pri poslanstvu katoliške Cerkve;
- smisel za disciplino in edinost med katoličani;
- zvestoba papeštvu.

Naloge članov so:

- udeleževati se molitvene ure;
- spoznavati važnost Katoliške akcije;
- širiti tisk Katoliške akcije;
- pridobivati javno mnenje za Katoliško akcijo;
- podpirati prireditve Katoliške akcije.

dr. A. Odar.

Na očetov klic

I. Ali res nekaj novega.

Sv. opravilo tiste nedelje je minilo. V trumah so se vsipale množice iz cerkve. Nekaterim se je mudilo domov, zlasti poslom in gospodinjam. Enim k živini, drugim pred ognjišče. Zakaj čas do dopoldanske božje službe bo hitro minil. Drugi, katerim se ni toliko mudilo, so se pa zbirali v gručah in se živahno razgovarjali. Predmet razgovorov je bila pridiga tiste nedelje. Čudno prav za prav. Saj navadno je šla pridiga tem ljudem pri enem

ušesu notri, pri drugem pa spet ven in domalega vse je bilo pozabljeno. Tisti časi so bili namreč že daleč za gorami, ko sta hišni oče in hišna mati strogo zahtevala, naj otroci doma povedo in pokažejo, kako so v cerkvi poslušali oznanjevanje božje besede. Marsikje je namreč danes tako, da lahko govori duhovni pastir človeške in angelske jezike, poslušalci se pa ob njem na vse mile »viže« dolgočasijo in ne vedo, kaj bi počeli.

Danes pa je bilo nekaj izrednega. Kakor bi bil pridigar dregnil v sršenovo gnezdo, prav tako je bilo vse nekam razgibano in razdraženo. Če bi bil gospod Jožef šel poslušat množice, ki so odobravale njegovo besedo, namesto da je šel po svoji dolžnosti in po navadi v spovednico, bi bil mislil, da so se nenadoma vrnili na zemljo tisti stari časi, ko je bila nedeljska pridiga predmet obilnega govorjenja in razpravljanja skozi vso nedeljo in še nekateri dan v tednu. Takrat so ljudje besedo božjo pošteno predelali in premleli, da je postala njihova last in so jo zato lahko prenesli tudi v življenje in ravnanje.

»Ali si slišal,« je bil med najglasnejšimi Matiček izpod gore, »ali si slišal? Da bi ne bili mi dobri kristjani, dobri katoličani! Ne, kaj takega pa še ne!

»Kar v glavo mi ne gre, da bi mogel naš gospod Jožef tako govoriti. Sam ljubi Bog v nebesih ve, kdo ga je tako nahujskal,« mu je pomagal Dobravec tam iz zgornjega konca.

»Saj vendar mislim, da sem dober kristjan, ali ne? Zjutraj se prekrižam, tudi molim še, potem grem na delo, zvečer spet molim, ali ne? Ljuba duša, kaj naj pa še več naredim!«

»Pa res! Ali naj ves božji dan samo molim? Kdaj bom pa kaj za-

Svečano proglašenje Frančiške Cabrini med blažene
13. novembra 1938 v Rimu

služil! Ko pa je tako trda za denar in vse vpije: »Lačen, lačen, kruha, kruha!« Kje naj ga pa dobim, če ga ne bom zaslužil!»

»Ti, meni se pa tako dozdeva,« se je vtaknil vmes Matijevec, »da smo prišli v tiste čase, ko se bo ves svet mešal. Zato pa danes vse narobe vidijo in nam pravijo, da bi moralo biti med nami vse drugače, kakor je bilo dosedaj.«

»Meni se pa vse tako zdi, da ima naš gospod Jožef popolnoma prav in da se mu nič ne meša,« je posegel v te razgovore stari Vidmar iz Dolgih Poljan. »Ali veš ti Matijevec, da je bilo še v najinih mladih letih vse drugače na svetu. Več poštenosti. Včasih sem smel pustiti na njivi drevo in brano čez nedeljo in sem oboje dobil v ponedeljek prav tam, kjer sem ju v soboto pustil. Naj pa danes pustim vse to na njivi! Veš, da mi bo še tisti večer vsega zmanjkalo. Zakaj pa danes tako tožimo čez poljske tatvine? Nobena reč ni več varna pred uzmoviči. — V naših mladih dneh se je vse odkrilo, ko je zazvonilo angelško češčenje. Kdo se pa danes še odkrije! Ko sem še jaz krave pasel, so bili redki tisti, ki niso opravili vsako leto svoje velikonočne dolžnosti. In kar jih je bilo, jih je bilo v dno duše sram. Niso se upali bahati s svojo nerodnostjo in zanikrnostjo. Danes pa je skoro že narobe res. Tisti, ki svojo velikonočno dolžnost redno izvršujejo, jih je skoraj sram tega dejanja, nerodneži se pa hvalijo s svojo nerodnostjo in svet jih občuduje, nemara celo hvali in povišuje. Povejte mi, ali ni res tako?«

»Ali je to kaj huđega?«

»Veš, Matiček, kar čudno se mi zdi, da moreš kaj takega vprašati.«

»Drugačni časi, drugačne navade.«

»Bog je pa prav isti in njegove zapovedi imajo še vedno isto veljavo. Ljudje jih pa kar po svoje preobračamo in premetavamo.«

»Oče, sitni ste in natančni. Kaj bi bilo, če bi bili vsi taki!«

»Še premalo! Danes je vse tako: kar je narobe, vse opravičimo in zagovarjamo, češ tak je duh časa in da moramo iti s časom naprej, če ne, smo nazadnjaki in ne vem, kaj še. Mračnjaki, srednjeveški okostnjaki...«

»Oče, vi ste najmanj za sto let za svetom,« je vnovič posegel v besedo Polajnarjev Jaka.

»Misliš ti, ki si komaj shodil. Mi pa, ki smo že nekaj let na svetu, mislimo drugače. Ali ni res, Matiček?«

»Mirni bodimo in prijatelji bodimo, kaj bi se kregali!« je dostavil Matiček. Matiček je bil eden izmed tistih, katere je rajni dr. Krek rad v šali imenoval »poštimovence«. Sam mir ga je bil in samo da smo prijatelji in da se ne kregamo, je bila njegova stalna beseda. Tako

*Devetletna Tončka Krajnik,
ki je 13. novembra 1938 na Brezjah
nenadoma shodila*

v prijateljskem razgovoru, tako tudi v domači hiši. Otroci so mu gospodarili po svoje, zapravljali po svoje, živeli po svoje, on pa je molčal in trpel, če je bilo prav ali ne. »Samo da se ne kregamo!«

»Nič se ne bomo kregali in prepirali. Pametno se bomo pogovorili, kakor se spodobi možem. Jaz dam našemu gospodu Jožefu popolnoma prav. Treba je, da pogledamo, kje smo in kako daleč smo zašli, ko smo jo mahnilo za duhom in tokom časa in ne za duhom božjim.«

»Škoda, oče, ker ste že tako stari, pa z nami ne držite, ampak so vam všeč le te in take nepotrebne novotarije. Mi jih pa ne moremo sprejeti s prav posebno pohvalo in z veseljem.«

»Jaka! Veš, da nas bo naš g. Jožef vedno najbolj prav učil. Kar lepo ga poslušajmo, pa bo za nas in zanj najboljše.«

»Samo to se mi čudno zdi, zakaj bi bili odslej mi vsi le slabi katoličani, ko so nam pa včasih vedno pravili, da nismo ravno med najslabšimi.«

»Prav me razumi. Nihče ne pravi, da smo slabi, le to nam hočejo povedati, da bi bili lahko še boljši, če bi se ravnali po navodilih, ki nam jih daje sv. Cerkev in njeni voditelji. Te, in samo te poslušajmo, pa bomo vedno prav in dobro vozili. Drugih, ki se nam vsiljujejo za voditelje skozi življenje in nam hočejo ukazovati, kaj naj verujemo in za kom naj hodimo in ko ga naj poslušamo, pa pustimo v miru.«

»Jaz sploh za nobenega ne maram in nikogar ne poslušam. Jaz imam svojo vero,« se je opravičeval Polajnarjev Jaka in mislil, da je možem nekaj silno imenitnega povedal.

»Jaka! Kam bomo pa prišli, če bo vsak na svojo vlekel,« ga je začel ustavljati celo sam Matiček.

»Svojo vero!« mu je posegel vmes Vidmar, »povej nam vendar, kakšna je tista tvoja vera, da bomo vedeli, kakšne barve tič si.«

Jaka je gledal po strani in molčal. Ali se je zavedal, da je povedal nekaj neumnega, ali ga je bilo sram, da je možem malo preveč izdal, kako je z njegovo vero, ali se je jezil, ker niso vsi naenkrat padli pred njegovo učenostjo po tleh.

»Ata, brž domov! Sosedovi vas iščejo. Krava jim je zbolela!«

S tem klicem je prihitela med zborovanje naših mož in fantov Dobravčeva Tona.

»Možje, če vam je prav, pa pojdimo. Danes tako ne bomo tega vprašanja rešili,« je presekal Dobravec takratno nedeljsko zborovanje.«

Možje so se razšli, nekaj fantov je pa še hotelo malo pozborovati. Pa so kmalu spoznali, da so sami za taka zborovanja vse premalo šolani. Tudi oni so se razšli in se porazgubili po svojih domovih. (Nadaljevanje.)

J. Langerholz.

Oko v slovenskih pregovorih

Čast, zakon in oko ne trpe šale.

Cesar oko ne vidi, tega srce ne želi.

Česar oko ne zagleda, to srcu ne preseda.

Črne lase in višnjevo oko — skupaj najdeš težko.

Dal bi mu oko iz glave.

Gleda, da bi ga z očmi predrl.

Gleda kakor bi mu oči izkapale.

Gospodarjeve oči konjem kladajo.

Gospodarjevo in gospodinjino oko pita živino.

Gospoda si oči ne izkljuje.

Gospoda ljubi veliko oko.

Iz oči v oči.

Izpred oči — iz misli (ali: Iz srca).

Jaz z okom, on s kolom.

Je priliznjen, da se mu oči smejejo.

Kadar pridejo vile do oči, težko onemu, ki ne zna zavrtniti.

Kaj koristi na veter pihati, ker v oči nosi.

Kaj velja na oko, če ni na roko.

Kam če solza, nego na oko!

Kar je ljubo očesu, je tudi ušesu.

Nova cerkev sv. Rešnjega Telesa v magdalenskem predmestju — Maribor

Kdor prodaja, mu je eno oko dosti, a kdor
kupuje, treba, da ima dve.
Lakomnik ima velike oči, pa majhen želodec.
Lakomniku so oči pri pogači.
Mnogim so oči bolj lačne, ko želodec.
Naj oči vidijo, ušesa slišijo, samo da srce,
jezik in solze mirujejo.
Nevoščljivec bi rad blagor drugemu z očmi
uničil.
Nič — je dobro za oči.
Nisem imela samo deske na očeh (da nisem
nič opazila), ampak kamen.
Noč ima ušesa, dan ima oči.
Noč nima oči.
Oči padejo na mlade ljudi.
Oči slepi.

Oči vse vidijo, le samih sebe ne.
Oko gospodarjevo konja pase.
Oko v srce okno.
Pravica je umrla, resnici so pa oči izkopali.
Pravica oči kolje.
Pri poroki roke vežejo, po njej se pa oči
odvežejo.
Sonce ne sije tako lepo kakor materino oko.
Tako je gizdava, da ne bi svojega očesa po-
brala, če bi ji padlo na tla.
Tako je gledal, da so se mu hotele oči raz-
kreniti.
Večje oči — kakor človek.
Več oči več vidi.
Vsake oči imajo svojega slikarja.
Ves svet oko božje. Iv. Šašelj.

Dve služkinji

(Izvirna povest.)

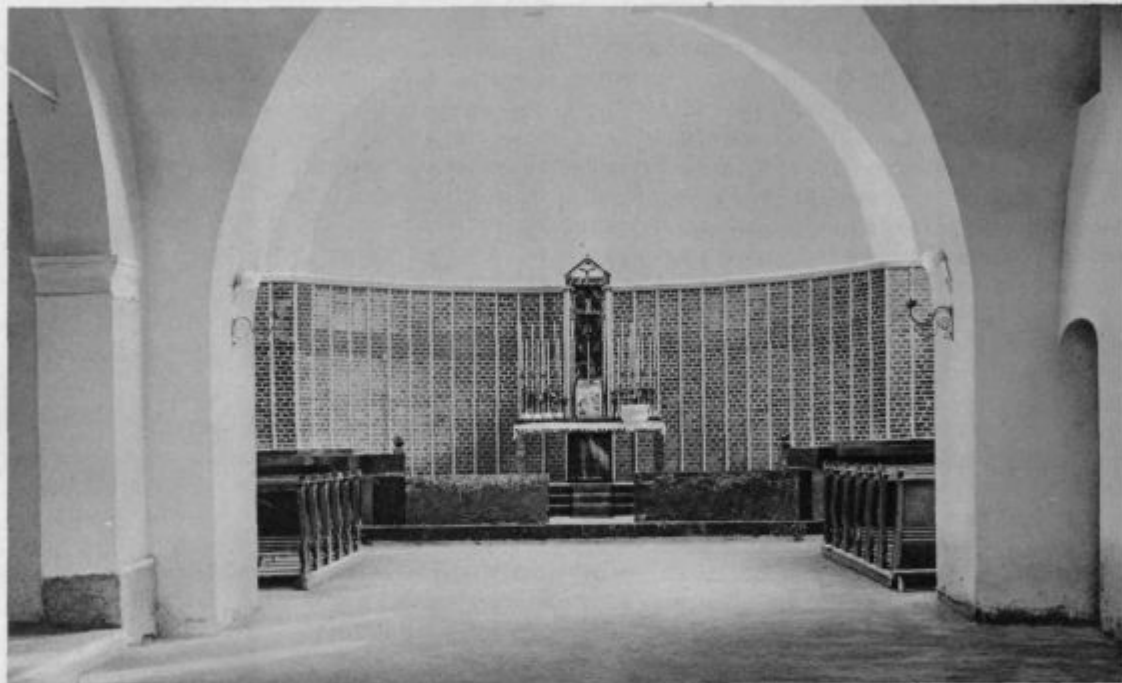
Pod planino, na kateri domujeta brata
sv. Filip in Jakob in bratovsko delita izpro-
šene milosti tršatim hribovcem, je zgradil
svojo domačijo Domačejkar in z domačijo tudi
prijazno gnezdo. Molitev ga je dvigala zju-
traj, preden se je sonce prismejalo preko Ble-
goša, in molitev ga je uspavala, ko se je me-
sec že bahavo razgledoval po nebu in le
skromno sipal blede svetlobo na obronke in
grebene in tudi na Domačejkarja.

Domačija je bila osamljena in do Ada-
movca, do Presečnika in Koširja je bilo več

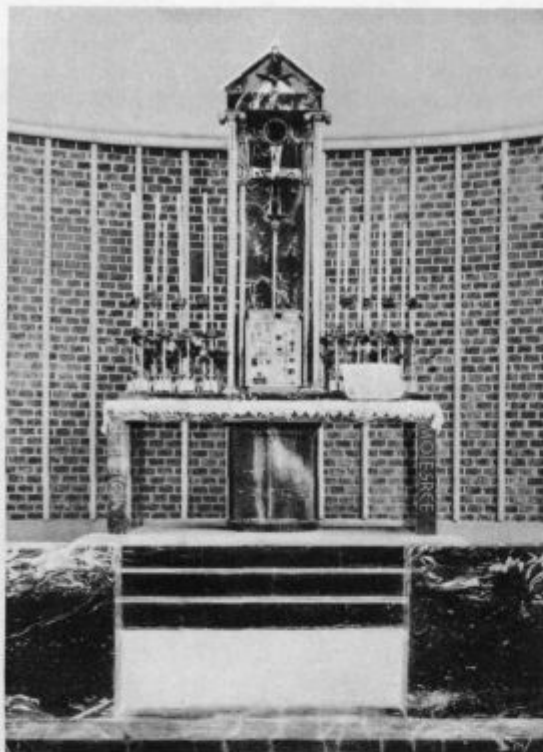
kot po pol ure, do župnijske cerkve pa kar
poldruho uro.

»Tonca, ti pojdeš k deveti, jaz jo pa
kresnem k šesti v Soro,« je razsojal ob so-
botah svoji ženi, ki je spravljala svoj drobiž
spat. Križala je Toneta, Janeza, Franceta in
Francko, k sebi pa stiskala Lovrička. Vesela
je bila vsakoletnega blagoslova, v dnu duše
se je pa bala za duše svojih otrok, ki jim
je v bridkošti in bolečinah dajala življenje.

»Pa prav!« je odgovarjala in v vsaki
njeni besedi in kretnji je bila ponižnost, vda-

Presbiterij v novi cerkvi na Rakeku

Glavni oltar v novi rakovški cerkvi

nost, ki je iz nje zvenelo: »Ti, Gospod, že veš, kako je prav!«

»Tone bi morda priracal do cerkve, pet let mu je že bilo; Janez bi pa težko,« je dodajal Domačejkar.

»Z menoj pojmeta, ne bo več hladno,« je zaskrbljeno pristavljala Tonca in z očmi lovila svoje bučmane, ki so brezbrizno smrčali in sanjali morda o suhih hruškah, o belih štručah in o prelepi ravnini, ki se je valovila pod planino prav tja do Grintovcev.

»Prav, varovanje malih ne bo tako težko,« se je nasmehnil Domačejkar, v duši pa je bil ponosen, češ: pa so le moji in kar se da meni podobni. Sosed Vodnikovec je bil brez otrok; čeprav bi jih mogla njegova bahava domačija izrediti petnajst in še bi potrebovala hlapca in deklo.

Ob nedeljah po maši je bilo pri Domačejkarjevih vse praznično. V peči je vrel ričet in zaudarjalo je po jetrni klobasi. Gospodar je ždel pod hruško presedovko, bral »Domo-ljuba« in se igral z otroki. Lovriček je bral v plenica, Francka se je kotalila čez očetova kolena, France in Janez sta se metala okrog njegovih brk, le Tone je bil že nekam umirjen, kot bi hotel reči: »Le kaj ste tako otročiji!« Še pes se pred hlevom ni hotel zganiti, kot bi vedel, da se ob nedeljah ni treba bati roparjev in tatov, saj je za varuha gospodar sam in tudi živina se ni oglašala.

Voliča sta zadovoljno ležala, prežvekovala in se po svoje veselila nedelje, ovce so se pa stiskale druga k drugi, bolj jih je pa mikala planina, kjer je sladka paša in se morejo pod Tonetovim varstvom po mili volji razletati.

»Tone, južinat!« je velela gospodinja in gospodar z drobižem se je razvrstil za mizo, ki nad njo plava podoba Sv. Duha, dediščina očetov in grunta. Iz kota se ozira Križani, Zalostna Mati božja in pod križem skrušena Marija Magdalena. Ob stenah pošev pa vise živo barvane slike svete Barbare, svetega Krišpina, čevljarškega patrona, svetega Antona in vseh priprošnjikov v boleznih in nadlogah našega hribovca.

»V čast tolažniku Svetemu Duhu, da bi nam blagoslovil te dari: Oče naš...« je začel Domačejkar, na široko so se pokrižali otroci, le Francki in Lovričku je z raskavim palcem zaznamenovala križ mati sama.

Žlice so zazvenele, nerodno udarjale ob rob lončene sklede; prekratke roke otrok so se morale stegovati preko mize, Francko in Lovrička je pa mati morala pitati, drugače bi venomer vekala.

Na leseni pladenj je Domačejkar zvalil klobaso, jo razrezal in prav po očetovsko delil. Otroci so prosili z besedami, z očmi, prosila so usta in prosile so roke.

»Oj, ti drobiž, lačni!« se je zasmejal oče, mati pa je stisnila Francko in Lovrička še tesneje, kot bi hotela reči: »Joj, blagor vama, ko še ne vesta, kakšno je življenje!« Sama je trpela od dneva, ko se je zavedala življenja, sama se je preinila skozi življenje s samozatajo, molitvijo, s prostovoljnimi in neprostovoljnimi postom, cerkev ji je bila tisto svetišče, kjer je odlagala skrbi in kjer se je pogovorila z Bogom za teden dni naprej in priporočila Mariji svojo dušo in telo; pozneje se je kot mati k Materi zatekala, da si izprosi moči ob rojstvu otrok in ob bolečinah, ki jih rodi ljubezen do otrok. Dekle in mati si je izvolila družbo Marijino in v tej sladki zavesti, da bdi nad njo Ona, ki je prebolela najtežje bolečine, se je vdajala ljubezni do Nje in do svojih otrok in sipala svoji družini po njej svoj materinski blagoslov. Očetova ljubezen je pa utrjevala korenine in vezi od njenega, njegovega pa do otroških src.

O, neizčrpna lepota naših vasi, kjer bde cerkvice, naših dedov posebljena ljubezen, kjer ihte in drhte molitve naših mater in prošnje naših očetov, in kjer se darujejo srca naših otrok, za bodoče rodove rodovi, vsi pa v varstvu Matere Marije, zaščitnice Slovencev, iskajoč upanja, vere, ljubezni tam, kjer so ljubezen, vera, upanje doma: pri Mariji. Blagor slovenskemu narodu, ki se je posvetil Mariji in ki je iz ljubezni do nje ovenčal brda

svoje prelepe dežele s cerkvicami, kakršnih ne premore svet, ki je odmaknjen in odtujen skrivnosti Marije.

»Čast bodi Očetu in Sinu in tolažniku Svetemu Duhu za vse dari: Oče naš...« je tiho, nekam prečudno vdano skončal Domačejkar in sklonil glavo ter se s skrbjo ozrl po otrocih. Zdelo se mu je, da so se kar zdebelili. Zdravje jim sije iz oči, še na ustnah jim drgeče in na licih trepeče.

»To bodo bučmani!« mu je ušlo skoro v besedo, ki mu je pa zastala. Boječ se je ozrl na mater, kot bi hotel reči: »Viš, smo pa le korenine, le da bi naši patroni bdeli nad nami.«

»Kar star sem že,« ga je zazebló in oči so se mu ovlažile, ko se je zazrl v zavaljenega Lovrička in nežno Francko.

Francki je bilo takrat šele dve leti. Oči so ji govorile več, kot so mogle izrekatí učnice, in iskřejša je bila beseda njenih oči, kot pa nerodno hlastanje: oca, mlija, kliz, besede, ki jim je mati vdihavala ves svoj blagoslov in odraz za vsa poznejša leta. Francka je bila mehko in drobno dekletce in že pri dveh letih je bilo videti, da ni rojena za meline, za grape in drče, in da ji Bog ni usodil življenja med hribovskimi garači. Francka je že zgodaj razodevala prečudno hrepenenje tja nekam, kjer je za hribovca neznan svet.

»Le kam gleda?« se je izpraševala mati in se zanjo bala.

»Tole pa ne bo za dom!« je nehote mrdoval oče; toda skrb mu je ubila vsako drugo misel in celo tolažbo.

»Francki pa le namakni mleka,« je velel Tonci, »slaboten je črviček in vendar tako lepo gleda,« je moledoval Domačejkar; oči pa so mu bile rosne.

»Sirotka,« jo je stiskala k sebi Tonca in skoro jokala.

»Zdravja ji Bog daj!« je zahlipal Domačejkar.

»Marija, ti jo varuj!« je povzela Tonca in dremajočo Francko položila v zibel. Na obeh končnicah so bile naslikane kranjske rože in med rožami je bilo vrezano na eni strani v kraticah ime Marije, na drugi pa ime Jezusa. Zibel se je zažugala in Francka je zdrznila le z glavo.

Lovriček je že zdavnaj spal. V čumnato se je zavlekel Domačejkar, odvil luč in v mehki zaskrbljenosti povprašal: »Ali se ne boš preveč utrudila?«

»Kaj še?« je odvrnila Tonca, si navezala vrvici obeh zibelí in zlezla za peč.

»Da ju ne prevrneš,« je še poprosil Domačejkar in se kar nekam obotavljal.

»Nak! Moliva še!« je izmomljala Tonca in v medlo mesečino je zaihtela molitev dveh bitij, ki jima je Bog dodelil milost žrtvovanja, darovanja v posvetitveni ljubezni do bitij, ki jim je vero v Boga dalo že materino mleko.

(Nadaljevanje prih. — Jan Plestenjak.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Nove zvezde na svetniškem nebu. 13. novembra 1938 je bila v vatikanski cerkvi v Rimu prišteta med blažene Franciška Ksav. Cabrini, redovna ustanoviteljica. Pri kanonizaciji je bil navzoč tudi ameriški nadškof in kardinal Mundelein iz Chikaga, ki je pred dobrimi 20. leti (1917) opravil pogrebne molitve in obrede, ko so pokopavali zemeljske ostanke bl. Franciške Cabrini v Chikagu. — Naslednjo nedeljo, 20. novembra 1938 je pa prejela čast oltarja S. Marija Mazzarello, prva prednica »Hčerá Marije Pomočnice«. Svetega očeta je namestoval državni tajnik kardinal Pacelli. Navzoče je bilo tudi večje zastopstvo salezijanskih članov, ker je bila nova blaženka salezijanka, sotrudnica in pomočnica sv. Janeza Boska.

Na veliko je bil zasnovan 8. narodni Evharistični kongres v New Orleansu. Do 300.000 vernikov iz ameriških Združenih držav in tudi iz drugih deželá je prihitelo v dneih od 17. do 20. oktobra 1938 na skupno

proslavo evharističnega Kralja. Med udeleženci je bilo blizu 100 škofov, 400 prelatov in na tisoče duhovnikov. V mestni dvorani, ki je bila opremljena kakor svetišče, je bilo postavljenih 150 oltarjev, da so imeli številni duhovniki priložnost za svete maše. Kot zastopnik sv. očeta je bil pooblaščen kardinal Mundelein iz Chikaga. Sklepni govor je imel papež Pij XI. po radiju. Prebivalci škofije New Orleansa so dali za to priliko napraviti prelepo monštranco iz zlata, posejano z 800 dragimi kamni.

»Verujemo v vstajenje Cerkve povsod, kjer se širi češčenje presv. Evharistije... To je bil značilen poudarek v nagovoru svetega očeta Pija XI. ob zadnjem narodnem Evharističnem kongresu v New Orleansu, USA. — »Kako, da bi ne mogli pričakovati boljših časov za Cerkev, če v vaši deželi in pri vseh narodih opazujemo, kako napreduje ljubezen in češčenje presvetega oltarnega zakramenta!« — je naglašal sveti oče po radiju. »Vzroki, ki

nam povzročajo veliko zaskrbljenost, sicer ne ponehujejo, zlasti če vidimo, kako veliko je ljudi, ki zanemarjajo božje evangelijske nauke, jih zaničujejo in taje. Predvsem se ne moremo vzdržati solz zato, ko moramo v veliki žalosti opazovati, kako jih je mnogo, ki večnega Boga samega zaničujejo in zatajujejo. Toda trdno se zanašamo v vstajenje Cerkve povsod, kjer se širi češčenje presvete Evharistije.«

12.000 župnij brez duhovnikov je danes na Francoskem, kakor izvemo iz poročila o kongresu, ki je bil sklican konec oktobra v bretonskem mestu Rennesu prav iz tega namena, da so se zborovalci posvetovali, kako dvigniti število duhovskih poklicev. Leta 1900 je imela Francija 33.200 duhovnikov v dušnem pastirstvu, leta 1935 pa samo 21.000. Dobro znamenje je v tem, da se je število bogoslovcev zadnja leta dvignilo na 10.000, v tem ko jih je bilo l. 1925 samo 6500. Presenetljivo je pa, da ima Francija razmeroma veliko število misijonskih duhovnikov; samo iz bretonskih škofij jih je do 1000.

To so dejstva! Zdravniški zbor v Lurdu je potrdil, da je irski romar Karel Mac Donald, ki je bil jetičen, popolnoma ozdravel že l. 1936. Takrat so zdravniki rekli: »da mu ni več pomagati«. Ko se je nato drugič spustil v lurško kopel, je ozdravel. Neki protestantski zdravnik iz Rockfellerjevega zavoda v New Yorku, je priznal, da tega ozdravljenja zdravniška znanost ne zna razložiti. Ozdravljenec je star 33 let. Jetičen je bil od l. 1924 dalje; večkrat je bruhal kri. Ko je čez leto in dan zopet prišel pred zdravniško komisijo, je potrdilo 32 zdravnikov, da je bil res jetičen in da je sedaj docela zdrav.

Čudno se sliši: »Marija — opatinja«. Blizu mesta Princethorpe je v lepi dobri samostan benediktink. To je prva redovna naselbina, ki je nastala kmalu po reformaciji na Angleškem. Posebnost tega samostana je v tem, da nima opatinje, marveč izvoli vsako leto devico Marijo za svojo opatinjo.

Zopet mogočno versko spričevanje v Buenos-Airesu. Pri otvoritvi Evharističnega kongresa za glavno mesto Argentine početkom novembra 1938 se je razvrstilo k polnočnemu sv. obhajilu čez 100.000 mož in fantov. V slavnostni procesiji z Najsvetejšim je zbujala pozornost udeležba množice 40.000 otrok. V sprevodu je bil kardinal-nadškof, z njim papežev nuncij, 6 škofov, ministrski predsednik in člani vlade.

»Ustanoviti hočemo Kristusovo Poljsko!« S to krilatico se je zbrala poljska moška mladina sredi oktobra na Jasni gori ob svetišču Matere božje. 120.000 jih je bilo. V svoji sredi so imeli dva kardinala in 16 škofov. Med

govorniki je začrtal pot zbrani armadi katoliških fantov zlasti poljski primas, kardinal Hlond: »Prišel je čas, ko se ima svet, ko se ima Poljska odločiti, ali naj gre za Kristusom, ali se bo oprijela bogotajcev... Poljska še izpeljuje svoj plebiscit (ljudsko glasovanje) za Kristusovo kraljestvo. Ta plebiscit naj se zaključi brez odloga tako, da se bosta ljudstvo in država zavestno naslonila na duha svetega Evangelija. Poljska gre naprej in dokončuje poslanstvo kot Poljska Kristusova.«

Nova cerkev na svetovni razstavi. Leta 1942 bo svetovna razstava v Rimu. Sveti oče Pij XI, se je odločil, naj se na stavbišču te razstave sezida velika cerkev na čast sv. prvakoma apostolov. Nameravana hiša božja bo krila prostor 5000 m²; kupola bo imela premera 30 m. Po končani razstavi bodo novo svetišče prepustili kot župnijsko cerkev predmestju Tre-Fontane.

Močno so ga proslavili... V Italiji so enemu izmed novih podmornikov dali ime »Reginaldo Gualiani«. Na ta način so počastili spomin vojnega kaplana, ki je padel v abesinski vojski. Njegovo ime in priimek nosi sedaj podmorska ladja.

S poklonitvijo Kristusu je končal svoj govor slovaški ministrski predsednik dr. Tiso na zborovanju v Banski Bistrici. Med drugim je rekel: »Nova slovaška država, v kateri je sedaj delavec polnopravni član naroda, ne sme imeti ne Marksa ne Lenina za voditelja, ampak samo Kristusa. Mi smo zastopniki krščanskega svetovnega nazora. Vse druge zamisli se morajo umakniti, če se še niso. Samo ena misel bo živela: slovaški in krščanski duhovnik. Ima 51 let in je bil že l. 1925 izvoljen v češko drž. zbornico kot zastopnik slovaške ljudske stranke.)

Dva keliha za poganse misijone so podarili prebivalci v Castelgandolfu svetemu očetu, ko se je preselil početkom novembra zopet v Rim. Prinesli so za slovo tudi več košar lepih sadežev.

Polčetrni milijon sudetskih prebivalcev je pripadlo po ureditvi mejâ med Češkoslovaško in nemško državo k Nemčiji. Od teh je poltretji milijon katoličanov, ki so pripadali šestim škofijam. Dokler se ne bodo ustanovile nove škofije, bodo za te prebivalce imenovani generalni vikarji, ali pa apostolski upravitelji.

Zopet ista povest. V Varšavi je bilo one dni pred sodiščem 43 komunistov, ki so obtoženi, da so delali na korist boljševiški propagandi. Med temi 43 možmi je bilo največ judov. Vedno stara pesem: kot razširjevalci komunističnih prevratnosti nastopajo najhujši tlačitelji delavstva, največji materialisti: judje,

pa ne, da bi se uveljavila socialna pravica, ampak, da bi s pomočjo delavskih mas prišli do svetne oblasti.

Skrbi zastran Vzhoda. Strašna borba med Japonci in Kitajci utegne biti tudi odločilna za krščanstvo. V kraljestvu Sredine si je misijonstvo priborilo zadnja desetletja veliko uspehov. Ustanovljenih je bilo precej vikarijatov in apostolskih prefektur, ki jih je sveta stolica poverila domačim škofom. Vzgojeni so bili duhovniki-rojaki, ki bi bili v doglednem času sami mogli oskrbovati dušno pastirstvo in misijonstvo. Tudi osrednja vlada v Nankingu je bila krščanstvu naklonjena. Čankajšek sam je krščen; ni sicer katoliški kristjan, pa ima umevanje za katolištvo. Vojna je v cerkvenem oziru mnogo škodovala: marsikako cerkev je razrušila obnem pa prepojila širše sloje s sovraštvom do belega plemena, ker od te strani Kitajska ne dobiva nobene opore. Stisko pa izrabljajo tudi sovjeti in komunisti, ki hujskajo Kitajce zoper bele naseljence. Če bi Japonci zasedli Kitajsko, bi za krščanstvo najbrž ne bilo dobro, četudi imajo videz, da se bore zoper komuniste — ruske in druge. Japonci so krščanstvu veliko bolj tuji kot Kitajci. Bodočnost krščanstva na Vzhodu je zaradi tega negotova. Prav zato pa sv. oče priporoča, naj dobri verniki z njim vred molijo, da bi se krvavi boji zaustavili in brez škode za krščanstvo končali.

PO DOMOVINI

Priznanje. Prelatu dr. Alešu Ušeničniku je bilo podeljeno veliko odlikovanje: prejel je red sv. Save II. stopnje. — Univ. profesor dr. Fr. Lukman, č. kanonik lavant. škofije, je pa prejel odlikovanje jugoslovanske krone II. razreda.

Jugoslovanski katoliški škofje pri svetem očetu. 12. oktobra je sprejel papež Pij XI. hrvatskega metropolita, nadškofa dr. Stepinca, križevskega vladiko Dionizija Njaračija in djakovskega škofa dr. Aksamoviča.

Izredno zanimanje je zbudila med romarji na Brezjah 9letna deklica Tončka Krajnik iz Godešič, župnija Reteče pri Škofiji Loki, ki je bila poldruho leto hroma in slabotna, pa je med sv. mašo zopet shodila. Poprej je bila še pri sv. obhajilu. Prejela je samo košček svete hostije, ker ni mogla ust odpirati. Doma so ji dajali povečini le tekočo hrano. Hroma je bila po vsem telesu, le levica je bila še nekoliko gibčna. Oče in mati sta jo ta dan (13. nov. 1938) že četrtič prinesla na Brezje k Mariji Pomočnici in zaupno prosila pomoči, kajti 11 zdravnikov, pri katerih sta iskala nasvetov, je izjavilo, da je otrokova bolezen neozdravljiva. Zbolela je pred pol-

drugim letom, ko se je prestrašila nekega psa. — Samostanskemu predstojniku se je priglasilo več romarjev, ki so dogodek v cerkvi videli in so pripravljene pričati o resničnosti.

Ljubljanska škofija. Za duh. svetnika je imenovan J. Filipič, bivši župnik v Krškem, ko je bil umeščen na župnijo Naklo. — Prelatu J. Volcu, kanoniku v Ljubljani, je poverjeno nadzorstvo vseh obrtno-nadaljevalnih šol v Ljubljani. — Na župnijo St. Jernej je bil umeščen Fr. Cerkovnik. — Podeljene so župnije: Krško Alojziju Kurentu, župniku v Leskovcu; Ljubno kaplanu Ivanu Špendalu. — Potrjen je za župnika-vikarja v Metliki p. Alfonz Klemenčič, O. T. — Premeščeni so bili: Fr. Froelich, kaplan v Gor. Logatcu, za župnega upravitelja v Kokri; Ant. Poglačnik, kaplan v Naklem k Sv. Jakobu v Ljubljani; Ivan Veider, kaplan na Brdu, za ekspozita k Sv. Vidu pri Brdu; Valentin Toman, kaplan na Trebelnem, za kaplana v Kranjsko goro. — Kot veroučitelji so bili nastavljeni: J. Jamnik na I. dekliški meščanski šoli v Ljubljani; L. Lampič na I. deški meščanski šoli v Ljubljani; p. Kalist Langerholz na osnovni šoli (Bežigrad) v Ljubljani; Srečko Huth na osnovni šoli v St. Vidu nad Ljubljano.

Lavantinska škofija. Za ravnatelja dijaškega semenišča je imenovan dr. Aleksič, profesor bogoslovja v Mariboru; za upravitelja gornjegrajske dekanije pa Požar Alfonz, svetnik in župnik na Rečici. Postavljeni so: Tomišek Fr. za župnijskega upravitelja na Ljubnem; za kaplana v Starem trgu je nastavljen Kores Ivan, v Negovi pa Hodnik Emil. — Prestavljeni so bili kaplani: Uranjek Martin iz Gor. Radgone k Mali Nedelji; Vahčič Rudolf od Sv. Jurija v Gor. Radgono; Vodeb Ivan od Sv. Petra pri Mariboru k Sv. Lovrencu v Sl. g.; Potokar Ferd. od Sv. Lenarta k Sv. Juriju; Vogrič Anton od Male Nedelje k Sv. Andražu; Kovačič Anton iz Teharij k Sv. Petru pri Mariboru. — Odpovedal se je župniji Jožef Tratnik, duh. svetnik. Dopust je dovoljen Fr. Šuštarju, kaplanu v Žetalah. — Umrli je v Cirkovcih na Dravskem polju župnik in duh. svetnik Anton Ravšl, kjer je vneto deloval celih 32 let.

Za mejami. V Fojani v Brdih je imel pri neki slovesnosti dne 13. novembra 1938 upokojeni bogoslovni profesor Ivan Mosetti (Mozetič), ki je kot upokojenec opravljal duhovno-pastirsko službo v Fojani, kratek nagovor. Med govorom je nenadno zaklical: »Z Bogom vsi! Osvobodi me, Gospod!« in se zgrudil mrtev na tla. Pokojnik je bil velik prijatelj dijakov in naklonjen Slovencem. — V sončni Kozani sredi goriških Brd so 24. nov. položili

v grob zemske ostanke dobrega, vzornega duhovnika Alfonza Blažko. Njegovo življenje je bilo veriga trpljenja, saj je moral okušati tudi bridkosti begunstva med svetovno vojno in na novo graditi razdejano Kozano revežberač. Med Brici je živel, delal, trpel 40 let.

Ob 40 letnici mašništva. Dne 5. XII. 1938 je praznoval lavantinski škof dr. Ivan Tomažič 40 letni mašniški jubilej. V »Slovenca« je bilo označeno delo slavljenca, kot nadpastirja velike lavantinske škofije, takole: »Val verske obnove in verske poglobitve gre po ljudskih misijonih, stanovskih duhovnih vajah, po euharističnih prireditvah, po lastnih organizacijah KA za Slovenijo, po Marijinih družbah in drugih pomožnih silah KA skozi širno škofijo. Duhovniki in verniki, mladina in družinski očetje gledajo v ljubezni k velikemu duhovniku in prosijo Boga, naj ga ohrani!«

Tudi uredništvo »Bogoljuba« izreka v imenu vseh naročnikov in bralcev odličnemu jubilarantu in pospeševalju našega tiska najiskrenejše čestitke in kliče: Bog daj obilo blagoslova in zdravja!

MARIJINE DRUŽINE

Marijina družba je šola Katoliške akcije. Pokličimo si v spomin, da je KA od škofov odvisno laiško apostolstvo (udeležba laikov pri cerkvenem svetovladstvu); da torej KA ni nič drugega, kot dejavnost, ki izhaja iz svete Cerkve in jo vodi sveta Cerkev za pokristjanjevanje sveta, zato da bi se svet uklonil kraljevski oblasti Kristusovi.

Kdor pozna ustroj Marijinih družb, bo pritrnil, če pravimo, da so Marijine družbe prave šole Katoliške akcije.

V dokaz navedemo izjave odličnih cerkvenih mož.

Italijanski kardinal Marmaggi je izjavil aprila 1937, da je z največjim veseljem opazoval vzajemno delovanje Marijinih družb in KA. Sv. oče Pij XI. sam prizna, da je v tem sodelovanju uresničen vzor, ki ga je imel pred očmi; kajti do dejavnosti se more priti le z ljudmi, ki živo spoznavajo vero in vzorno po nji živijo; ki — z drugo besedo — Boga, h kateremu hočejo bližnjega pripeljati, najprej sami v srcu nosijo. Take ljudi pa vzgajajo Marijine družbe.

Lyonski nadškof kardinal Gerlier: Nedavno je govoril članom Marijine družbe iz lyonske nadškofije takole: »Vprašujejo, če ste vi, kongreganisti, sodelavci KA. Zagotavljam vam, da ste, in sicer v prvih vrstah. Marijine družbe imajo prav posebno nalogo, da dajejo vsem oddelkom KA na razpolago one junaške duše, ki se v češčenju preblazene Device navzamejo moči in onih nagibov, kateri jih usposobijo za plodnosno apostolstvo.

Na ta način postanete, dragi kongreganisti, stebri Katoliške akcije.«

Marseilleski škof je zapisal v začetku marca 1938 v svojem pastirskem listu med drugim tole: »O, da bi se vendar vse mladenke, ali vsaj po večini, oglasile za sprejem v Marijine družbe, da bi se tam vzgojile za trajno in zanesljivo pobožnost. Kot take se bodo mogle z velikim uspehom v KA boriti za pokristjanjenje svojega okolja.«

Posebno značilne so besede škofa iz Nimesa v pastirskem pismu l. 1937, meseca novembra: »Dve resnici hočem poudariti: a) Marijina družba ima svoje, od KA različno življenje in se ne sme z njo spojiti; b) Marijina družba je pa po besedah svetega očeta dragocena pomožna četa KA, ker ji je v izredno pomoč... Voditeljice in dejanski člani KA na; zato vsekdar, kadar jih škofje vprašajo: odkod ste prišli in kaj ste? — ponosno odgovore: ‚Iz Marijine družbe sem; njej hočem zvesta ostati.‘«

OPAZOVANJA

Ali je »Verska akcija« isto kar »Katoliška akcija«? V Palermu je odgovarjal na to vprašanje glavni predsednik pri moški zvezi KA vitez Panighi takole: Namen Verske akcije je spolnjenje samega sebe, posameznih oseb; Katoliška akcija pa na tem že zida in more le na podlagi te popolnosti širiti in utrjevati krščansko misel in krščanska načela med vsem narodom. Apostolstvo, ki zanj danes vabimo lajike, se ne sme omejiti samo na ozek krož katoliškega društva. V vsaki župniji potrebujemo »letečo četo« katoliških mož, ki dobro ve, kaj hoče, in nič ne opusti, da bi speče vzbudila in jih navdušila za obrambo krščanstva.

Kot tri najvažnejše naloge, katerim naj se v KA delujoči moški svet danes posveti, je označil Panighi: pokristjanjenje družin, zlasti družinskih očetov, spodbijanje in duševna nadvlada in preмага komunizma in neprestano delo za katoliški tisk.

Razdiralno nevarnost komunizma je večina držav pravilno presodila. Več ko 20 se jih je odločilo, da so — sicer z raznih vidikov — s posebnimi odredbami in zakoni komunistične organizacije razpusstile, jih onemogočile ali njih delavnost zavrle. Postavodavna oblast v Nemčiji je, kakor znano, z mnogimi odredbami, izdanimi od l. 1933 dalje, izpodmaknila tla komunističnemu rovarstvu. Med državami, katere so komunistična združenja in njih delovanje kratko in malo prepovedale, so poleg Nemčije: Italija, ki pozna samo fašistično stranko, in Japonska.

Poleg teh treh držav, ki so med seboj s pogodbo proti kominterni zvezane, je še

cela vrsta držav, ki skušajo s tako ali tako določbo komunizem proč od svojih mejá zadrževati. V prvi vrsti sta Portugalska in narodna Španija. V Albaniji so komunistične namere prepovedane s postavo od 30. 4. 1937. Prepoved komunistov se izvršuje tudi na Ogrskem, Finskem, v Bolgariji, Litvaniji, v Jugoslaviji, Estoniji, na Grškem, na Poljskem, v Argentini, na Turškem, v Braziliji, Boliviji, v Chile, na Kubi, v Peruju, Urugvayu in Paragvayu. Zadnji čas se jim je pridružila Češko-slovaška in večinoma tudi Švica.

Upamo, da bodo prišle še druge države prej ali slej do pravega spoznanja in uvidele, da je komunizem največja nevarnost za vsako, zlasti krščansko kulturo. Dokaze za to imamo pred očmi v rdeči Španiji, Rusiji in Mehiki.

Nit je pošla... Veliki učenik in škof svetega Avguštin je bil silno nadarjen. Kljub temu se je zgodilo, da se mu je nekoč v pridigi nekaj zmedlo, da mu ni šlo naprej o tem, kar je nameraval pridigovati. Moral je napeljati na povsem drugo snov. Ko se je z duhovniki o tem zvečer razgovarjal, je pristavil v veliki ponižnosti: »Morda je Bog sam hotel, da sem zgrešil to, kar sem nameraval govoriti, in da sem napeljal govor na druge resnice.« Kmalu se je pokazalo, da je bilo res tako. Čez nekaj časa pride k njemu trgovec, ki je bil pri pridigi, pa je izjavil, da so ga besede pridigarjeve tako ganile, da je sklenil zapustiti dosedanjo krivo vero in sprejeti katoliško. Pozneje se je ta mož odpovedal svetu in je bil celo sprejet v samostan. — Milost božja je, ki nas vodi in daje besedam pridigarjevim moč.

ANEKDOTE

Kako sta se srečala dva bodoča papeža. Pij X. je vladal sveto Cerkev od 1903—1914. Preden je bil izvoljen za papeža, je bil škof v Mantovi, pozneje pa patriarh v Benetkah. Kot sin preprostih staršev je bil tudi pozneje, ko je dosegel najvišjo službo in čast, vsekdar skromen in preprost. Ko je bil še škof v Mantovi, je prišel don Ahil Ratti, sedanjí papež Pij XI., ko je bil še mlad duhovnik, po opravkih v Mantovo. V stolni cerkvi je opravil sveto mašo. Nato se je šel poklonit škofu. Don Ahil potrka enkrat, dvakrat. Nič. Nato pritisne kljuko, stopi v predsobo, v stransko sobo. Vse tiho, Stranska vrata so bila pa odprta. Misleč, da dobi tam služabnika, stopi tja. Pa kako se zavzame, ko vidi, da se tam — bila je kuhinja — okrog ognjišča suče škof Jožef Sarto, poznejši kardinal in papež. Don Ahil Ratti vstopi in se predstavi.

»Pravite, da ste pravkar maševali. Torej še niste zajtrkovali,« reče škof, ne da bi izpraševal, odkod in kam. »Boste pa pri meni dobili skodelico kave. Toda poprej mi morate

pomagati pri kuhi. Danes sam namreč sam doma. Moja sestra, ki mi gospodinji, je zdoma; vrne se pa enkrat čez dan.«

Zdaj položi škof gostu mlinček v roke in ga prosi, naj zmelje pripravljena kavna zrna. Medtem je mleko že zavrelo, krop je bil tudi pripravljen, kava je zadišala po kuhinji, zajtrk je bil kmalu na mizi.

Tako sta se srečala dva prihodnja papeža, ko še slutila nista, za kakšno poslanstvo ju je božja previdnost namenila.

Knjižnica cerkvenega učenika svetega Bonaventura. Nekoč je obiskal učenjak sv. Tomaž Akvinčan sv. Bonaventura, ki je bil tudi med prvimi učenjaki tedanjega časa. Sv. Tomaž si je hotel ogledati knjižnico svojega tekmeča v znanosti, Bonaventura ga pelje v skromno sobico, kjer je bilo v predalniku naloženih nekaj knjig.

»To vendar niso vse knjige, ki so vaša last,« meni obiskovalec začudeno. Zdaj odmakne Bonaventura molče preprosto zaveso. Na steni se pokaže razpelo. Na črnem lesu je podoba Kristusova tembolj padla v oči.

»Glejte,« pravi Bonaventura resno, »tu je moja glavna 'knjiga', ki sem se iz nje največ naučil. To knjigo more vsakdo razumeti, pa naj bo nadarjen ali nenadarjen; spisal jo je s svojo dragoceno krvjo Jezus Kristus sam. Zato bo pa ta njegova pisava ostala trajno neizbrisna.«

RAZNO

Nikar prezreti oglasa na tretji strani ovitka, ki z njim lastništvo razpisuje 58 nagrajencev za tekmovalce v razširjevanju »Bogoljuba« in nabiranju novih naročnikov. Na noge zlasti zastopnice in zastopniki naših Marijinih družb!

Za mladino ljubljanskih šol bo misijonski dan 28. decembra 1938. God nedolžnih otrok je kaj primeren, da se povabijo deležnice in deležniki »Dejanja svetega detinstva Jezusovega« k skupni cerkveni pobožnosti, pri kateri se ob jaslicah živo spominjajo ljubezni božjega Deteta, hkrati pa tudi onih betlehemskega otroka, ki so kot prvenci prelili za Jezusa svojo kri in tako prejeli krst krvi. Spominjajo se pa tudi onih poganskih otrok, ki sicer ne umirajo pod mečem krvnikov, pač pa v temi zmot in nevere in poganstva. Rešitvi teh nekrščenih sirot je namenjeno Dejanje svetega detinstva. Praznovanje dne 28. decembra naj poživi hvaležnost naše mladine za dar prave vere, obenem pa naj obudi živo zavest, da zadeva poziv Jezusov »Pojdite in učite vse narode...« tudi nas in celo mladino, če ne naravnost pa posredno. Dejanje svetega detinstva daje priložnost, da se že nežni otroci uče in nauče ljubiti svojo

duhovno mater sveto Cerkev in širiti kraljestvo Kristusovo na zemlji. Da bi bili tudi sami deležni božjega blagoslova in pomoči, da bi se tem bolj utrdili v sveti veri, da bi bili trajno goreči za slavo božjo in se prizadevali za zveličanje duš, v ta namen bo zanje sveta maša v uršulinski cerkvi na god nedolžnih otrok ob 8. zjutraj, ob 4. popoldne pa misijonska božičnica z govorom, božičnim petjem in izrednim blagoslovom dečkov in deklic, vse pod vodstvom g. p. Krizostoma, posebnega prijatelja mladine. Prosimo prav posebno še voditelje križarjev in klaric, da pripeljejo svoje skupine ta dan v uršulinsko cerkev. Lepo petje teh vrst je lani vso pobožnost očitvidno poživilo. Gg. katehetje in starši bodo gotovo radi opozorili na to cerkveno prireditev vse svoje varovance. Pri sv. maši v uršulinski cerkvi bo priložnost za sveto obhajilo. — Šk. vodstvo D. sv. D.

Naše slike. Dodatno k sliki na ovitku zadnje decembrske številke omenjamo, da so to čudovito stavbo cerkvene umetnosti, ki je bila zidana na čast Sveti družini v Barceloni, komunisti z dinamitom razpršili. — Na ovitku bomo letos nudili slike znamenitejših cerkv v Sloveniji. V prvo številko smo še sprejeli fotografijo znamenite cerkve, ki je posvečena sveti Elizabeti v Košicah. To mesto je zlasti znano — vsaj po imenu — vsem radijskim poslušalcem, saj je bilo v češkoslovaških sporedih dostikrat navedeno. Danes spada zopet pod ogrsko krono. Omenjena gotska cerkev je še iz 14. stoletja; bila je pa v letih 1877—1896 temeljito prenovljena in bogato poslikana.

V Domu Devic Mogočne bodo duhovne vaje za dekleta od 26. do 30. decembra. Pričetek prvi dan ob 6. zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. Prijavite se na predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Duhovne vaje za dekleta na Mali Loki bodo od 14. januarja do 18. januarja, od 25. februarja do 1. marca in od 24. marca do 28. marca. Za žene pa od 18. marca do 22. marca. Priglasite se takoj na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Saljiv še na zadnjo uro. Župnik je bil poklican k Mihcu, kmečkemu možu na Tirolskem, ki je bil močno opešal, da bi ga spovedal, drugo jutro pa obhajal. Na pragu ga pozdravita bolnikova žena in sosedka, obe potrti in žalostni. »Ali je močno slab,« vpraša župnik. »Ne samo slab,« toži kmetica, »kaže, da se mu že skoraj meša.« »Pomislite, gospod župnik,« poseže vmes sosedka, »pravkar je zahteval, naj mu damo dežnik. Kaj mu ne pride na misel! Dežnik nad posteljo!« — Žup-

nik zmaje z glavo in vstopi v sobo. Približa se bolniku in začne razgovor z njim. Mož je umno in pametno odgovarjal. Nazadnje napelje župnik pogovor še na dežnik: čemu bi mu bil? Če bi mu bile ure štete, naj se na poti v večnost priporoči varstvu Matere božje, dežnika pa ne potrebuje. Bolniku se obraz razjasni. Nasmehne se in pravi: »Poglejte tu sem, gospod župnik; vsa odeja je omočena. Soseda je že cel liter blagoslovljene vode name naškropila, češ da me ne bo bes vzel. Ne morem si več pomagati brez dežnika.«

Zdaj se tudi župnik ni mogel več zdržati smeha. Bolnikova žena si je oddahnila, sosedka pa je bila v zadregi. Duhovni gospod pa jo prijazno pouči, da pri kropljenju z blagoslovljeno vodo ne odloča množina vode, marveč pobožno srce in zaupanje na božjo pomoč.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

Duh svetega Vincencija. Na občnem zboru Vincencijevih konferenc v Bambergu je ondotni škof v svojem nagovoru poudarjal tudi tole: »Duh Vincencijeve družbe je duh svetnika, duh samoposvečenja. Vincencijeva družba je ustanovljena, da pospešuje duhovni napredek svojih članov; zato je vpeljana molitev pri shodih, zato družbeni prazniki. Duh Vincencijeve družbe je duh, ki hoče reševati duše. Zato se Vincencijev brat ne zadovolji s tem, da deli miloščino, marveč daje tudi dobro besedo, dobrohoten nasvet in skuša razbiti led zagrenjenosti z ognjem apostolskega duha. Duh Vincencijeve družbe je duh ljubezni po Srcu Jezusovem. Ta ljubezen nagiblje in priganja za dobra dela in obsega širokogrudno vse ljudi. Delovanje Vincencijeve družbe ni zastarelo, kajti ta družba išče vprav takih revežev, ki si ne upajo ali pa jih je sram prositi. Vincencijeva družba navaja dalje za osebna dela ljubezni. Revež naj ve, da ga spoštujemo in cenimo kot otroka božjega, kot člana mističnega telesa Jezusovega. Siromak naj vidi v Vincencijevem bratu prijatelja; Vincencijev brat pa vidi v teh, ki jih obiskuje, brate in sestre velikega krščanskega občestva; zato mu odpirajo srca, sam jim pa govori besede tolažbe, poguma in svéta. Na ta način skuša Vincencijev brat zamašiti vrelce revščine in si prizadeva, dvigati zaupanje in pospeševati gospodarsko rešitev.«

Zgledj junaškega duha. Nedeljski list škofije Speyer v Nemčiji navaja nekaj ganljivih primerov, ki jih je doživel katoliški župnik, živeč v diaspori (med versko mešanimi prebivalci) potem, ko je imel pridigo o potrebah in stiski katoličanov v diaspori:

Neka žena iz delavskih vrst, mati treh otrok, pride v župnišče, pa izroči pisemski ovoj, ki je bilo v njem 10 mark (našega denarja

okrog 180 Din). Smehljaje pravi: Leto dni sem shranjevala, da bi si napravila novo obleko. Mislim si pa, da bom že še izhajala s staro. Zato pa ta-le denar izročim vam, g. župnik, za one, ki so še revnejši od mene».

Vajenec prinese hranilček. V njem je bilo 65 fenigov. »To bi rad dal za diasporo« — je rekel. »Več nimam«. — Neka gospa je podarila stotak s pristavkom: »To je moj prihranek nekaterih let. Mislila sem, da bi se peljala k pasijonski igri v Oberammergau. Toda spoznala sem, da bom storila pred Bogom večje dobro delo, če dam miloščino.«

Zares, plemenite duše! Bog sam ima nad njimi veselje. »Vesel je pa tudi le oni, ki je pripravljen darovati«. Te besede nemškega pesnika Goethe-ja imajo prav velik pomen zlasti za naše čase. Ljudje, ki radi dajo miloščino, so povečini sami bolj revni. Veseli in srečni so pa, če morejo od tega malega, kar imajo, še drugim nekaj dati. Znani ameriški dobrotvornik Carnegie ni bil srečen zaradi denarja, marveč zaradi tega, ker je mogel drugim dajati. Dejal je: »Dajati — to je zame sreča. Srečen sem, ker mi je bilo dano, da sem druge osrečeval in razveseljeval obraze tisočericim.« — Zavedajmo se: »Vsaka zemeljska sreča se vnese, samo ne sreča toplega srca, ki zna z bližnjim sočuvstvovati in se z njim obenem veseliti.«

ODGOVORI

Od nekod smo prejeli pritožbo, kako neka učiteljeva soproga (ki menda ni katoličanka), vzbuja verske dvome s tem, da razlaga vsaki služkinji lažnive stvari o Mariji. Take bogokletnosti in grda obrekovanja gredo potem med druge ljudi in tako nastane strašno pohujšanje. Ta žalostni primer kaže, kako potrebno je, da »Bogoljub« zdaj pa zdaj z razjasnitvijo poseže tudi v razne verske razgovore in jih razprši. Tako je storil tudi v letošnji 9. in 10. številki, ko je objavil temeljito razpravo prav v zgornaj omenjeni zadevi. V številki 9. (september 1938, str. 197) je s temeljitim znanjem razloženo in dokazano »Marijino vedno devišstvo«. Enako važni so tudi »Odgovori« v 10. številki »Bogoljuba«, str. 217.

Zal, da mnogi naročniki daljših razprav, pa naj so še tako tehtne in poučne, ne berejo. Toda danes je tako, da se človek, ki hoče, da ne pride v zadrego pri raznih ugovorih, ki jih spravljajo v razgovore maloverni, površni ali zlobni ljudje, mora nekoliko globlje poučiti tudi o verskih vprašanjih. Le komur so take razprave, ki jih je treba s premislekom brati, dobre znane, bo mogel brezverce, zmotneže in nevedneže točno in krepko zavrniti in poučiti. Če si pa ne bo upal, jim bo pa dal ali posodil »Bogoljuba«, da se bodo iz njega mogli poučiti in spoznati resnico.

A. M. v P.: Ali ima molitev isto vrednost, ako bi molil n. pr. po poti, pokrit ali gologlav?

Molimo navadno tako, da se odkrijemo in da kažemo tako spoštovanje do Boga, saj je molitev p o b o ž n o povzdigovanje duha k Bogu. Ne izgubi pa molitev vrednosti, četudi bi jo kdo opravljal pokrit, saj je vrednost odvisna v prvi vrsti od n o t r a n j e zbraniosti in pobožnosti, ki jo pa pod-

pira zunanje vedenje: klečanje, sklepanje rok, gologlavost, skupnost z drugimi v cerkvi ali v družini in drugo. Takrat, kadar bi utegnilo nastopiti z gledovanje ali celo pohujšanje mladine in drugih, bi moški ne storil prav, ko bi opravljal molitev s klobukom na glavi, ker bi se moglo sklepati, da se sramuje moliti.

Isti: Kako se pravilno opravlja devetdnevnic? Ali je v ta namen dobra vsaka molitev?

Mnogo je cerkveno vpeljanih in priporočenih devetdnevnic, ki so zanje ukazane posebne molitve in pobožnosti. Teh se moramo točno držati, če hočemo biti deležni milosti in odpustkov. — Če pa predpisov ni, ali če kdo opravlja zasebno devetdnevnic, je njegovi svobodni volji prepuščeno, kaj in koliko si naloži.

DOBRE KNJIGE

Duše — žrtve. Izmed asketičnih knjig, ki so izšle v zadnjem času, je priporočljiva zlasti knjiga »Duše — žrtve«. Združena je z molitvenikom. Kakor pričajo razna naročila, ustreza duševnim potrebam globljih značajev, ker jih smotrno uvaja v žrtev in svetost. Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani in po vseh knjigarnah.

J. Zumbulov: Svečenička žrtva. Zagreb 1938. Izdala založba »Istina«.

Najboljši odgovor na očitek, kakor da katolištvo propada in da izgublja vpliv na življenje, je življenjepis, kot je pričujoči. Pisatelj nam podaja v prikupljivi obliki življenje in notranjo rast idealnega mladega duhovnika Zvonka Benzije, ki mu v kratki življenjski dobi ni bilo dano, da bi dal duška svojemu idealizmu v zunanjem delu, a je bilo kljub temu življenje dosti dolgo, da je prehodil naporno pot do znatne popolnosti.

Rodil se je 14. 7. 1913 v Starem gradu pri Senju. Po končani gimnaziji je vstopil v semnišče. Dve leti je študiral v Ljubljani, dve v Senju, dve v Rimu. Za veliko noč 1937 je bil posvečen, dne 13. 9. 1938 je pa že umrl.

V tej kratki dobi se mu je z neprestano žilavo borbo in brezprimerno voljo posrečilo, da se je posvetil. Vedno bolj se je izmikal svetu in samemu sebi ter se potapljal v milostne globine božjega življenja. Bil je telesno šibak, po naravi obdan z napakami in slabostmi kot mi, a se je po stano vitni borbi izčistil in posvetil.

Vsem, ki smo Zvonka v življenju poznali in bili celo njegovi tovariši, je ta knjiga približala njegovo podobo.

Pisatelju smo za knjigo hvaležni in jo toplo priporočamo. Dr. J. J.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Kr. B. (Detroit, USA) se zahvaljuje Brezmadežni in sv. Tereziji Det. J. za večkratno uslišanje, zlasti za srečno operacijo hčerke v grlu. — T. D. Pr. se zahvaljuje sv. Antonu in lurski Materi božji za pomoč v veliki potrebi. — V. M. Lj. se zahvaljuje (po zaobljubi) presv. Trojici, Materi božji, sv. Tadeju in vsem svetim za srečo in očiten božji blagoslov v družini. — E. M., R. se priporoča r. misijonarju Ign. Knoblarju za rešitev v težki pravni stvari in mučnem položaju.

Vsem, ki spadate k veliki »Bogoljubovi« družini kot naročniki, bralci in prijatelji, naj ljubi Bog podeli obilo blagoslova, sreče in dušnega miru v novem letu 1939!

VSEBINA: Članki: Razglašenje Gospodovo. (P. M. Mlekuž O. S. B.) — Proč s strupom! (J. Šimenc.) — »Ako hočeš v življenje priti.« (A. C.) — Maska zoper strupene pline. (Dr. A. Zdešar C. M.) — Molitvena pomoč KA v Sloveniji. (Dr. A. Odar.) — Na očetov klic. (J. Langerholz.) — Povest: Dve služkinji. (Jan Plestenjak.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu. Po domovini. Mar. družine. Opazovanja. Razno. Anekdote. Iz kraljestva sv. ljubezni. Odgovori. Dobre knjige. Prošnje in zahvale.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za januar 1939.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Splošni in posebni nameni Sv. očeta. | Da bi se vsi, ki žive v zmoti, vrnili k edinosti Cerkve.

Mesečni zavetnik: Sv. Neža, devica in mučenica (21).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Nedelja	Novo leto	Božji blagoslov za ves narod	Ljubljana, Trnovo	Stari trg
2	Poned.	Ime Jezusovo	Kongres Kristusua Kralja v Ljub.	Dobrava pri Kropi	
3	Torek	Genovefa, devica	Katoliški tisk in časnikarji	Veliki Gaber	Sl. Grad., Sv. Martin
4	Sreda	Tit, škof	Naša Katoliška akcija	Grosuplje	"
5	Četrtek	Telesfor, mučenec	Živa katoliška zavest	Javorje pri Litiji	Maribor, šol. sestre
6	Petek	Razglašenje Gosp.	Misjonarji v poganskih krajih	Cerkev sv. Druž., Lj.	Slov. Gradec
7	Sobota	Valentin, škof	Apostolstvo mož in fantov	Stari log	Slov. Gr., bolnišna.
8	Nedelja	1. p. R. Sv. Družina	Posvetitev družin Sreč Jezusov.	Mozelj	Sv. Janez p. Dr.
9	Poned.	Julijan, mučenec	Duhovne vaje in misijoni	Ljublj., Leonišče	Razbor
10	Torek	Viljem, škof	Znaga nad novim poganstvom	Begunje pri Lescah	Sl. Gr., Sv. Miklavž
11	Sreda	Pavlin, ogl. škof	Nedijski krščanski nauk	Olševek	Sv. Ilj pri Turjaku
12	Četrtek	Ernest, škof	Božična pomoč revežem	Borovec	"
13	Petek	Veronika, devica	Pogostno sv. obhajilo	Lj., zavet. sv. Jožefa	Sv. Vid nad Valdek.
14	Sobota	Hilarij, šk., c. učit.	Slomškov in Baragov sv. proces	Unec	Pameče
15	Nedelja	2. p. R. Pavel, pušč.	Redovniki in redovnice	Podzemelj	Dolič
16	Poned.	Marcel, papež	Naše krščanske matere	Sora	Sv. Peter na Kr. g
17	Torek	Anton, puščavnik	Duh spokornosti in žrtve	Zelezniki	Podgorje
18	Sreda	Petrov stol Rim.	Delo za sveto zedinjenje	Ljublj., Sv. Peter	Sele
19	Četrtek	Kanut, kralj	Verske šole. Mladina po šolah	Spitalič	Vuzenica
20	Petek	Favijan in Bošt.	Neustrašenost v veri	Kočevo	"
21	Sobota	Neža, dev. muč.	Čista mladost. Devišтво.	Sela pri Kamniku	Maribor, usmilj.
22	Nedelja	3. p. R. Vincencij	Nedeljsko posvečevanje	Goriče	Maribor, usmilj.
23	Poned.	Zaroka M. Dev.	Zenini in neveste	Pollane p. Toplicah	Celje, Sv. Jožef
24	Torek	Timotej, škof	Duhovniki in bogoslovci	Brezovica	"
25	Sreda	Spreobr. Pavla	Spreobrnjenje grešnikov	Vrhovica	"
26	Četrtek	Polikarp, škof	Opravljanje jut. in večer. molitve	Mavčice	Celje, kapucini
27	Petek	Janez Zlat., c. uč.	Naši škofje in njihove zadeve	Ljublj., uršulinke	"
28	Sobota	Peter, Nolask., sp.	Verska vzgoja po družinah	Kodeljevo, Ml. dom	"
29	Nedelja	4. p. R. Franč. Sal.	Apostolska gorečnost	Ljublj., Rakovnik	Celje, bolnišnica
30	Poned.	Martina, devica	Teško skušani in padli	Peče	"
31	Torek	Janez Bosko, spoz.	Selezijanci. Ta mesec umrli	Groblje	Celje, šol. sestre

Odpustki za januar 1939.¹⁾

1. Nedelja, prva v m. Novo leto. Čl. r. v. br. 3 p. o.: a) če v bratovski cerkvi molijo p. n. sv. o.; b) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T.; c) če so pri mesečni procesiji. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. br. Srca M.; 4. čl. družbe kršč. družin; 5. istim kakor 16. dan.

2. Ponedeljek. Ime Jezusovo. P. o.: 1. danes ali v osmini vsem, ki prejmejo sv. z., so pri sv. maši in molijo p. n. sv. o. V nedeljo zadostuje v ta namen biti pri eni sv. maši; 2. istim kakor 16. dan.

4. Sreda, prva v m. P. o.: vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefa, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

5. Četrtek, prvi v m. Čl. br. sv. R. T. p. o. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

6. Petek, prvi v m. Razgl. Gospodovo. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. presv. S. v br. cerkvi; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. r. v. br. v br. cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 4. čl. družbe živ. r. v.; 5. čl. br. za duše v v.; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. družbe sv. Petra Kl., ako obiščejo cerkev in molijo za razš. vere in p. n. sv. o.; 8. istim kakor 16. dan; 9. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 10. čl. br. sv. R. T. kakor véera; 3. čl. br. sv. S. J.

7. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da zadostuje za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

8. Nedelja. Sv. Družina. P. o. čl. družbe kršč. družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Ponedeljek. Sv. Berard in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjorednikom tudi v žup. cerkvi, kjer ni redovne.

19. Četrtek. Bl. Berard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Ponedeljek. Marijina zaroka. P. o. čl. družbe kršč. družin.

25. Sreda. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. čl. br. Srca M.

27. Petek. Sv. Angela. Kjer se obhajja god svetnice, p. o. istim kakor 16. dan.

28. Sobota. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Nedelja, zadnja v m. Sv. Frančišek Sal. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.; 2. čl. zveze afr. tiska.

30. Ponedeljek. Sv. Hlaclnta. P. o. istim kakor 16. dan.

¹⁾ P. o. pomeni popolni odpustek; br. = bratovščina; br. e. = bratovska cerkev; žup. c. = župniška cerkev; v. o. = vesoljna odveza tretjorednikom; r. v. = rožni venec; čl. = člani; sv. R. T. = sv. Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša Ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = sveti zakramenti; sv. obh. = sv. obhajilo; sv. S. J. = sv. Srce Jezusovo; v. m. = v mesecu; na č. = na čast.

To in ono.

Vpeljava mašnih strežnikov. Da se vzbudi in ohrani spoštovanje do svetih obredov, imajo tu in tam navado, da ministrante slovesno vpeljejo v to angelsko službo. Nedavno so v mestu Sigmaringen-u (gori v Nemčiji) uvedli osem mladih strežnikov tako, da jim je župnik blagoslovil strežniško obleko in jih vanjo oblekel vpricho vernikov. Vsak strežnik je prišel k oltarju s prižgano svečo, ki jo je nato daroval. Ko so bili oblečeni s cerkveno uniformo, so se dotekali cerkvenih posod (vrčkov za vino in vodo) in rutice, ki jo strežnik poda po umivanju rok mašniku. — Na ta način se doseže, da se strežniki zavedajo častnega opravila, ki ga izvršujejo.

Katoliška radio-oddajna postaja. V mestu Sao Paulo v Braziliji so postavili radio-postajo »Anchieta«. (Imenuje se tako po ustanovitelju mesta Sao Paulo, misijonarju Anchieta iz dr. J.) Vodstvo namerava uporabljati to svojo postajo v versko-cerkvene namene: gojiti hoče notranje versko življenje, razlagati

evangelij, nuditi tečaje za učitelje katoliških šol, vabiti na duhovne vaje, pospeševati karitativno delo. — Za začetek je oddajala postaja slovesno zvonjenje v ondotni benediktinski cerkvi, nato pontifikalno mašo in govor nadškofa v Sao Paulo, ki se je najbolj trudil, da se je postaja osnovala.

Vzgoja.

Iz ust sodnika. John Warren Hill, predsednik mladinskega sodstva v New Yorku, je one dni zapisal važno besedo o pomenu verstva za mladino. Prepričal se je, da so hudo delci, ki so prišli pred njega kot sodnika, bili povečini sinovi brezbožnih družin. Rekel je: »Tisoči mladih ljudi v New Yorku in v drugih ameriških velikih mestih bi ne zašlo na zločinsko pot, če bi imeli versko vzgojo. Verstvo je za mladino temelj in jedro prave npravstvenosti. Ni pa dosti, da starši otroke lepo pošiljajo v cerkev; tudi sami se morajo pridružiti vernim in pobožnim obiskovalcem cerkve. Saj otrok dela to, kar vidi, in gre za zgledom svojih staršev ali namestnikov.«

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3823

Dr. Franc Dergane
šef-prim.kir.odd.v p
Ordinira: 11.-1

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljano, naj Vam pošlje nekaj številčk lista na ogled.

Trpežne in finejše čevlje

dobiš v veliki izberi, po zelo zmerni ceni

v novi trgovini s čevlji

KALAN JOŽE

Ljubljana - pri tromostovju

LJUDSKA POSOJILNICA

v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodneje.

Novo in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

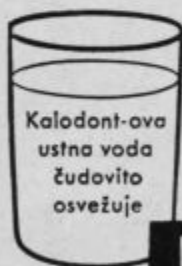
V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Rešite
svoje zobe!

Ukrenite rajši danes kot jutri, kar je potrebno, da preprečite nevarni zobni kamen: uporabljajte Sargov Kalodont! „Dvakrat na dan Sargov Kalodont“ -- to ohrani Vaše zobe zdrave. Pomislite: v Jugoslaviji vsebuje samo Sargov Kalodont znanstveno priznani sulforicinoleat proti zobnemu kamnu.

Kalodont-ova
ustna voda
žudovito
osvežuje

SARGOV

KALODONT

Proti
zobnemu
kamnu